

KAREN
KINGSBURY

VOOR
ALTIJD
de jouwe

PROLOOG

Maart 2018

Die middag in maart werd Washington lamgelegd door een gemene noordoostenwind. Het hele maatschappelijke leven lag stil vanwege een sneeuwalarm. Maar één punt van orde ging wel door: vandaag zouden de spionnen van de Tweede Wereldoorlog eindelijk hun erkenning krijgen.

In een plechtigheid in de Emancipation Hall van het ingesneeuwde Capitool zouden dertienduizend leden van het Office of Strategic Services de Congressional Gold Medal ontvangen, de hoogste burgerlijke onderscheiding die de regering mensen toekende.

Audra Mitchell kon haast niet wachten.

Destijds waren vierduizend agenten van het OSS vrouwen geweest en een van hen was Audra's grootmoeder Irvell Holland Myers. Sneeuwstorm of niet, Audra wilde geen minuut van de feestelijkheid missen.

Haar echtgenoot Tom ploeterde door het laatste stukje van het besneeuwde wandelpad naar de ingang van het gebouw en hield de deur open, zodat Audra en haar ouders eerst naar binnen konden. Met z'n vieren hadden ze vanaf hun hotel twee straten gelopen voordat ze hier waren.

Binnen veegden ze de sneeuw van hun jassen en laarzen en daarna begaven ze zich naar de ruimte waar de plechtigheid zou plaatsvinden. Voorin stonden senatoren en leden van het Huis van Afgevaardigden, die allemaal het weer hadden getrotseerd om de leden van het OSS voor altijd

de eer te bewijzen die hun toekwam.

Volgens OSS-oprichter generaal William ‘Wild Bill’ Donovan waren deze mannen en vrouwen de ‘glorieuze amateurs’ van de Tweede Wereldoorlog. Helden die het verdienden in het zonnetje te worden gezet.

Audra en haar familie namen hun plaatsen in op de derde rij, in het gedeelte dat gereserveerd was voor de twintig nog levende OSS-leden die vandaag aanwezig zouden zijn en voor de kinderen en kleinkinderen van de vele anderen die overleden waren.

Audra installeerde zich tussen haar man en haar vader. Ze wendde zich tot Tom. ‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’

Tom keek haar diep in de ogen. ‘Binnenkort zal iedereen het weten.’

Hij had gelijk. Audra ging weer recht zitten, terwijl een rilling van opwinding door haar heen voer. Haar grootmoeder, de lieve, keurige Irvell Myers, de vrouw die haar laatste dagen pepermuntthee drinkend had doorgebracht in verzorgingstehuis Sunset Hills in Bloomington, Indiana, was in de Tweede Wereldoorlog geen verpleegster of vrijwilligster voor het Rode Kruis geweest. Haar oma Irvell was een spionne geweest. En tot drie jaar geleden was Irvells geliefde Hank de enige die het ooit had geweten. Audra’s moeder had geen idee en zelfs Irvells enige zoon – Audra’s vader – Charlie Myers niet. Irvell en Hank hadden het geheim mee hun graf in genomen; opa Hank als eerste, in 1995, toen hij uit vissen was gegaan en stierf aan een hartaanval. En oma Irvell tien jaar later.

Audra had vijftien jaar in het huis van Hank en Irvell in Bloomington gewoond, niet ver van de universiteit van Indiana. In de tijd dat ze aan de universiteit studeerde en later, toen ze haar master in schrijven haalde, en nog later toen ze aangebleven was als docente. Audra bleef in het huis wonen nadat ze met Tom was getrouwd en de twee bleven er wonen nadat hun tweeling geboren was – de jongens waren deze week bij Toms ouders.

Drie jaar geleden hadden Audra en Tom besloten het oude huis te verbouwen en bij die gelegenheid vonden ze het houten kistje.

Audra sloot haar ogen en in gedachten kroop ze weer door de spinnenwebben van de stoffige zolder om bij het oude kistje te komen. Het was oud en verweerd, maar nog intact.

Tom nam het kistje mee naar beneden en zette het in de woonkamer.

In mooie zwarte letters was er een eenvoudige boodschap op geschreven: ‘Het verhaal van Hank en Irvel... een uniek liefdesverhaal.’

Samen verwijderden Audra en Tom het broze deksel van het kistje en haalden er een verzegelde plastic zak uit met vijf Super-8-films, elk met een simpel etiket: *Ons verhaal 1*, *Ons verhaal 2* enzovoorts. Audra nam de cassettes mee naar een winkel in de buurt van de universiteit, waar ze videobanden digitaliseerden en een week later zaten Tom en zij te kijken naar de beelden die Irvel en Hank zo dierbaar waren geweest. Een verhaal van tien uur, dat Audra de adem had benomen. En dan te bedenken dat de houten kist al die tijd op zolder had gestaan, al jaren voordat Audra als twintigjarige studente in het huis trok...

De eerste regels van de video hadden een plaats veroverd in Audra's hart, waar ze voor altijd levend zouden blijven. In de video zat haar oma Irvel rechtop, waardig en mooi, haar intelligente, vriendelijke blauwe ogen helder stralend. Haar stem haperde geen moment.

Mijn naam is Irvel Myers.

Dit is voor mijn zoon Charlie en zijn vrouw Peggy, en voor mijn geliefde kleindochter Audra. Het is ook voor mij en voor wie misschien de bijzonderheden van mijn leven en van mijn liefdesverhaal met Hank Myers zou willen kennen.

Gisteren is bij mij de ziekte van Alzheimer vastgesteld.

Nu al voel ik de gevolgen. Daarom heeft Hank deze camera gekocht. Hij vindt dat we ons liefdesverhaal moeten vertellen – nu het nog kan.

Ook is er iets wat niemand over mij weet. Zevenenveertig jaar geleden – tijdens de Tweede Wereldoorlog – werd ik door het Office of Strategic Services gerekruteerd om voor het Amerikaanse leger te werken.

Precies, ik was een spionne. Maar daar begint ons verhaal niet. Het begint in de zomer van 1940.

In de zaal verstomden de gesprekken en de herinnering aan oma Irvels stem vervaagde. Audra opende haar ogen. De plechtigheid ging beginnen.

Vijf Amerikaanse vlaggen stonden voor in de zaal en aan de rechterkant wachtte een vaandelwacht. De voorzitter van het Huis van Afgevaardigden, de edelachtbare Paul D. Ryan, stapte het podium op.

‘Dames en heren, welkom in het Capitool van de Verenigde Staten. Ik wil u danken voor het feit dat u de elementen hebt getrotseerd om hier te komen.’ De voorzitter liet zijn blik over de menigte gaan. Hij sprak verder over het voorrecht van het Congres om een aantal mensen een Congressional Gold Medal toe te kennen als erkenning van buitengewone daden. ‘Vandaag overhandigen we de medaille aan de leden van het Office of Strategic Services voor hun onmisbare bijdragen aan de overwinning in de Tweede Wereldoorlog.’ Hij zweeg een ogenblik. ‘De mannen en vrouwen van het OSS hebben tot op dit moment nooit collectieve erkenning voor hun heldhaftigheid ontvangen.’

Audra gaf Toms hand een kneepje. Konden haar grootouders hier maar bij zijn...

De volgende spreker op het podium haalde herinneringen op aan generaal Donovans toespraak in 1945, op de laatste bijeenkomst van het OSS voordat de groep werd ontbonden. ‘We zijn aan het einde gekomen van een ongebruikelijk ex-

periment,' had de generaal op die dag tegen de groep gezegd. 'Een experiment om vast te stellen of een groep Amerikanen, bestaande uit verschillende rassen, met verschillende temperamenten en talenten, Amerika's eerste inlichtingenwerk kon uitvoeren, en daardoor hun vijanden verslaan.'

Dit was allemaal geen nieuws voor Audra. Ze had haar onderzoek gedaan. Het OSS was er niet alleen in geslaagd bij te dragen aan de overwinning, maar had daarna geleid tot de oprichting van de tegenwoordige CIA.

Het was tijd om te luisteren naar een aantal OSS-spionnen en naar de kinderen en kleinkinderen van overleden OSS-leden. Elke toespraak was emotioneel, geladen met de emotie die deze helden en hun familieleden tientallen jaren hadden meedragen.

Ten slotte beëindigde een witharige OSS-codekraker zijn toespraak en introduceerde Audra. 'Er werd wat gespeculeerd,' zei de man met een twinkeling in zijn ogen, 'over de mogelijkheid dat de Verenigde Staten spionnen gebruikten om invloed uit te oefenen in de Tweede Wereldoorlog.' Hij keek naar Audra. 'Maar destijds had niemand kunnen raden dat zo'n groot deel van onze inlichtingengroep uit vrouwen bestond.' De man hield een boek omhoog – een voorpublicatie die Audra hem weken geleden had gestuurd. 'Spoedig zult u allen de naam kennen van onze volgende spreker,' zei de man. 'Ze heeft de afgelopen jaren een roman geschreven over haar grootmoeders tijd in het OSS, een roman die volgende week overal in de winkel zal liggen.' Hij wenkte haar. 'Een hartelijk welkom graag voor auteur en docente schrijven aan de universiteit van Indiana: Audra Mitchell.'

Audra streek haar lange rok glad en trok haar jasje recht. Het publiek leek extra aandachtig voor wat Audra te zeggen had. 'Ik ben hier vandaag om mijn grootmoeder Irvell Holland Myers te eren en u iets te vertellen over haar verhaal.'

Audra sprak alleen over de ontroerendste punten, zodat

de aanwezigen glimlachten en tranen wegveegden tegen de tijd dat ze haar plaats weer innam.

Toen de plechtigheid afgelopen was, liepen Audra en haar familie door een halve meter sneeuw terug naar hun hotel. Omdat de sneeuwstorm nog niet afgelopen was en hun vlucht naar huis afgelast, gingen haar ouders naar hun kamer om een dutje te doen. Toen ze weg waren, ging Tom voor de tv zitten om naar een basketbalwedstrijd te kijken – de universiteit van Indiana tegen die van Gonzaga.

Audra vond nog een voorpublicatie van haar roman in het voorste vak van haar koffer. Het was het exemplaar dat ze had meegebracht voor het geval ze het tijdens de plechtigheid aan iemand had willen geven. Door de commotie die de sneeuwstorm veroorzaakte, had ze er niet aan gedacht het mee te nemen. Ze trok een joggingpak aan, nam de knusse stoel bij het raam en installeerde zich. Ze sloeg de eerste bladzijde op.

Voor Irvell en Hank, in de hoop dat jullie gewaagde, heldhaftige liefdesverhaal voor altijd herinnerd mag worden.

Ze streek met haar hand over de afbeelding op de omslag, een jong stel zoals haar oma Irvell en opa Hank er in de Tweede Wereldoorlog wellicht uitzagen. En daaronder de enige passende titel. De titel die Irvell het had gegeven, als ze nog had geleefd.

VOOR ALTIJD DE JOUWE

1

2 oktober 1989

Rood was de laatste kleur, de allerlaatste. Dat zei dokter Edmonds.

Irvel Myers' brein zou versplinteren, breken en vervagen onder de last van de ziekte van Alzheimer, en ze zou de liefde vergeten die lang geleden haar wereld had laten stilstaan van verwondering. Irvel en Hank. Binnen korte tijd zou ze zijn gezicht en zijn stem niet meer kennen, noch Hank zelf, de man die haar hand had vastgehouden toen ze 'ja' zei, en die naast haar had gestaan op die regenachtige ochtend in Bloomington, Indiana, toen ze hun zoon ter wereld bracht. Haar hersens zouden de naam van die jongen kwijtraken, de jongen die ze tweeëndertig jaar had liefgehad, en ook de geur en het gevoel van het hout en de muren en ramen van het huis waar ze de afgelopen veertig jaar haar leven had geleefd. En ze zouden ook iets anders doen: ze zouden haar jaren als spionne voor het Office of Strategic Services volledig verliezen. Maar tot het allerlaatst zouden ze zich de kleur rood herinneren. Dat zei de dokter.

Irvel Myers trok haar trui recht en tikte onder het bureau van de dokter met haar voeten op de grond. De klok aan de muur tikte luider dan tevoren. Oorverdovend. De dokter hield op met praten. Lange tijd zei hij geen woord en keek hen alleen maar aan.

Irvel had zin om te gillen. Hoe kon dit gebeuren? Haar sterke, briljante geest was stervende? In de jaren dat ze ge-

vochten had voor haar leven en voor haar hart kon Irvel altijd op drie dingen rekenen: op God, op Hank, en op haar mentale scherpte. Tot nu...

Lange, sterke Hank stootte een ongearticuleerd geluid uit. Alsof iemand hem in zijn maag had getrapt en hij nog steeds niet wist hoe hij moest inademen. Hij greep Irvelds hand steviger vast en fluisterde: 'Hoelang, dokter?' Het was het enige wat van belang was.

Dokter Edmonds keek naar Irvelds dossier en sloeg na een ogenblik zijn ogen op. 'Sinds uw eerste onderzoek is de degeneratie in hoog tempo gegaan.'

Haar eerste onderzoek. Irvel knipperde met haar ogen en staaarde door het raam naar buiten. Vandaag twee maanden geleden had Hank haar meegenomen naar deze praktijk. Irvel was verstrooid. Zo had Hank het genoemd. 'Je bent gewoon een beetje verstrooid, mijn schat.'

Ze zette vuile vaat in de koelkast. Stopte op de oprit van het verkeerde huis. Belde Hank vanuit een telefooncel en vroeg of hij nog wist hoe hun favoriete supermarkt heette. 'Ik weet wat ik nodig heb om kip piccata te maken.' Ze had zenuwachtig gelachen. 'Maar ik weet met geen mogelijkheid meer waar de winkel is.'

De dokter ademde hoorbaar uit. Hij aarzelde, alsof het nieuws pas echt en waar en vreselijk werd als hij het hardop uitsprak. Eindelijk kwam zijn antwoord. 'Naar mijn inschatting zult u ergens in het volgende jaar volledig zorgafhankelijk zijn, mevrouw Myers.'

Een jaar? Het woord hing boven haar hoofd, schreeuwde tegen haar en verteerde haar in een enkel ogenblik. En zoals haar wiskundige brein haar hele leven had gedaan, stelde het zich die tijd in fragmenten voor. Kostbare, verstrijkende, oplossende, verdwijnende stukjes tijd. *Driehonderdvijfenzestig dagen... tweeënvijftig weken... twaalf maanden.*

'Ik moet eerlijk zijn.' De dokter keek naar Hank en toen naar Irvel. 'Misschien hebt u nog maar zes maanden.'

Hank kneep nu zo hard in haar hand dat ze het gevoel erin begon te verliezen. Ze schoof haar stoel dichtër naar de zijne, zodat hun armen elkaar raakten, Hanks arm tegen de hare, zijn huid tegen haar huid. Omdat zij tweeën twee helften waren van een groter geheel. Als hij dicht bij haar was, als ze hem naast zich kon voelen, dan kwam het misschien toch wel goed met haar.

De dokter praatte verder, over een massa medicijnen, waarvan hij er twee wilde proberen. De bijwerkingen waren sla-perigheid, duizeligheid, stemmingswisselingen en verwarring. Wat natuurlijk precies leek op alzheimer zelf. Irvël staaide naar haar handen en toen naar haar man.

De dokter praatte nog steeds. ‘Er is met deze middelen een iets verhoogde kans op hersenbloedingen en daardoor een grotere kans op een voortijdige dood, dat moet ik u vertellen. Maar we hopen dat ze mettertijd de progressie van de ziekte voorkomen voor ten minste –’

‘Neem me niet kwalijk.’ Hank stak een hand op. ‘Ik heb een vraag.’

De dokter zweeg.

Hank knipperde met zijn ogen. ‘Zullen de medicijnen de symptomen terugdraaien?’ Hank keek haar aan en toen de dokter.

Een paar seconden lang bleef dokter Edmonds met een strak gezicht zwijgen. Toen haalde hij diep adem. ‘Meneer Myers, er zijn geen medicijnen die de ziekte van Alzheimer kunnen genezen, geen middelen die de symptomen terugdraaien. Er bestaat betrouwbaar bewijs dat bepaalde medicijnen de progressie een tijdlang kunnen vertragen, de symptomen misschien kunnen verlichten. Maar er zijn geen garanties. Met de medicijnen die ik aanbeveel, ervaren sommige mensen gunstige resultaten. Bij sommigen verslechtert de dementie.’ Hij zweeg even. ‘Het is een persoonlijke keuze.’

Hank knikte. Zijn ogen vertelden Irvël dat hij zijn opties doornam. Snel. Als een man die weinig tijd meer heeft. Hij

balde zijn vrije hand tot een vuist. ‘Moeten we nu beslissen?’

Dokter Edmonds aarzelde. ‘Als we willen dat de medicijnen invloed hebben, moet de inname ervan zo kort mogelijk na het stellen van de diagnose worden gestart. We moeten snel handelen om dat te bereiken. Uw vrouw heeft nu al moeite met haar geheugen.’

Irvel richtte zich op in haar stoel. ‘Dat is niet waar.’ Ze keek de dokter knipperend aan. ‘Dat ik mijn sleutels vergeet of... of de melk in de kast zet, wil niet zeggen dat ik moeite heb met mijn geheugen.’ Ze keek naar Hank. Tranen klonken in haar stem. ‘Ik weet alles nog.’

De dokter keek stomverbaasd. Hij sloeg Irvels dossier dicht en leunde achterover in zijn stoel. ‘We kunnen wachten met de medicijnen. Ik wil dat u allebei volledig achter uw beslissing staat.’

Hank knikte. ‘Dank u.’ Hij stond op en hielp Irvel overeind. ‘U hoort van ons.’

Op weg naar buiten bleef Irvel bij de deur staan. ‘Onze auto staat toch aan de linkerkant?’

‘Eigenlijk staat hij aan de rechterkant.’ Hij glimlachte. Toen legde hij zijn arm om haar heen en opende de deur. ‘Het is een verwarrend gebouw.’

Dat was het. Heel verwarrend. Irvel bleef dicht bij Hank terwijl ze door de gang naar het parkeerterrein liepen. Iedereen kon een keer vergeten waar hij zijn auto had neergezet. Maar dat zei ze niet. Ze zei niets, en Hank zweeg ook. Toen ze hun blauwe Ford Escort bereikten, bleef Hank staan en keerde zich naar haar toe. Hij nam haar tas, zette die op de grond en trok haar in zijn armen. Heel zacht zei hij: ‘Het komt goed. God zorgt voor ons, Irvel. Het komt goed.’

Hij opende het portier voor haar en toen ze in de auto zaten, zag Irvel het bewijs dat Hank slechts geprobeerd had zichzelf iets wijs te maken. De tranen stroomden haar gedecoreerde oorlogsveteraan over de wangen. Hij veegde ze weg met de rug van zijn hand en glimlachte tegen haar. ‘Het komt goed.’

Irvel kon het niet aanzien. Ze keek door het raam aan de passagierskant naar de kliniek die steeds verder verdween. Wat deden ze hier trouwens? Ze fronste haar wenkbrauwen en concentreerde zich. Concentreerde zich echt. Ze waren bij een dokter geweest, dat deden ze hier. Ze hadden net haar diagnose gekregen: een agressief geval van de ziekte van Alzheimer.

Ze leunde tegen de rugleuning en keek naar de bomen die ze passeerden, uitgedost met schitterende kleuren oranje en rood. *Rood. De laatste kleur.* Hier, zie je nou? Irvel ontspande. De dokter had het mis. Haar geheugen werkte prima. Ze onthield niet alleen kleine bijzonderheden zoals deze, maar ook grotere. De bijzonderheden die haar levensverhaal vormden. Hoe zat het met de zesde klas? Ze deed haar ogen weer open. Herinnerde ze zich dat jaar? Het jaar waarin Hank Myers en zij vrienden werden?

Een massa levendige, vertrouwde geluiden, geuren en beelden vulde haar geest en ze glimlachte. Ze kon het zachte gras voelen onder haar witte gympen en hoorde de bruisende beek die door dat deel van de stad liep. De jonge Hank liep naast haar, de knapste jongen die ze ooit had gezien.

Ja, ze wist het nog precies. Het was lente, 1931. Hank en zij waren twaalf jaar oud en aangezien hij drie deuren verder woonde in dezelfde straat, liepen ze samen naar huis. Elke dag. Maar op die middag in april namen ze een andere route. De route waarvoor Irvels ouders haar gewaarschuwd hadden, omdat ze dan langs de bruisende beek moest lopen. 'De grond kan wegzakken en dan kom je in het water terecht,' had haar moeder gezegd. 'Blijf weg van dat pad, Irvel.'

Maar die middag was de lucht blauw en de zon scheen. De esdoorns stonden in volle bloei. Een beetje avontuur leek een goed idee, dus ze bleven niet op de stoep, maar gingen de andere kant op, op het geluid van het water af. 'Kom mee.' Ze voelde nog hoe haar ogen geglinsterd hadden. 'Eén keertje maar.'

Net als altijd kon Hank evenmin nee zeggen tegen Irvell als ophouden met ademhalen. Hij had gegrijnsd en was naast haar gaan lopen.

‘Ik zag Tommy Fuller met je praten in de pauze.’ Hank raapte een stok op en trok die door het lange gras achter zich aan. ‘De jongens zeggen dat hij verliefd op je is.’

‘Nee.’ Irvell voelde haar wangen branden. Ze zette haar hand boven haar ogen tegen de felle zonneschijn. ‘Tommy Fuller vindt Betty Owens leuk.’

‘Ik denk van niet.’ Hank keek haar aan.

‘Het is waar.’ Irvell keek Hank in de ogen, de mooiste ogen die ze ooit had gezien.

Hij gaf niet op. ‘Zou je het erg vinden, als Tommy Fuller je leuk vond?’

‘Ja.’ Ze knipperde met haar ogen. ‘Ik zou het vreselijk vinden, Hank Myers. Dat is alles wat ik erover ga zeggen.’

Ze hield woord; ze waren nog te jong om te begrijpen dat in dat schooljaar een verliefdheid tussen hen was ontstaan. Dus gingen ze over op een ander onderwerp en praatten ze over de komende spellingstest en het boek dat ze moesten lezen – *Floating Island* van Anne Parrish.

‘Ik lees graag over een poppenfamilie.’ Irvell hief haar gezicht naar de zon. ‘Het is avontuurlijk.’

‘Ik lees liever over piraten.’ Hank zette een hoge borst op. ‘Ik zou een prima piraat zijn.’

Irvell lachte, maar ze geloofde hem. Hank was overal goed in.

Over de stoep hadden ze maar tien minuten nodig om thuis te komen, maar die dag langs de beek duurde de wandeling langer. Op sommige plekken was het aarden pad overwoekerd door struiken en bomen en moesten ze voorzichtig om de takken heen lopen om niet in het water te vallen.

‘Daarom mogen we dit niet doen.’ Hanks blauwe ogen hadden niet ongerust gekeken. ‘Wees voorzichtig, hè?’

‘Ja, joh. De beek is niet meer dan een steenworp breed.’

Ze lachte weer. ‘Het is zo veilig als wat.’

Irvel had haar zin nog niet afgemaakt of de aarde onder haar rechtervoet verschoof. Voordat Hank haar kon tegenhouden, liet ze haar tas vallen, viel in het koude water en verdween onder het wateroppervlak. Het water was diep en er stond een sterke stroming.

Even vroeg Irvel zich af of ze zou verdrinken in de bruisende beek en dan was haar laatste daad er een van uiterste ongehoorzaamheid aan haar ouders geweest. Toen ze weer boven water kwam, haalde ze zo diep mogelijk adem. Haar geel-met-witte zonnejurk trok haar naar beneden en scherpe stenen op de bodem van de beek sneden in haar voeten.

Nog een ademhaling, en nog een. Juist toen ze niet wist of ze zich nog een keer boven water kon hijsen, was Hank naast haar. De paniek stond in zijn ogen, maar hij handelde kalm en zeker. Hij sloeg zijn arm om haar middel en zwom met haar terug naar de kant. Toen hielp hij haar op het gras te klimmen.

Een tijdlang lagen ze – doorweekt – met hun gezicht naar de lucht te trillen van de schrik en hun hart bonkte haast uit hun borst. Toen begon het bibberen van de kou en Hank reikte naar zijn trui die een meter verderop lag. Hij moest hem uitgegooid hebben voordat hij haar nagesprongen was, want hij was nog droog. ‘Hier.’ Hij legde de trui om haar schouders. ‘Kom op. We moeten naar huis.’

Toen ze allebei overeind stonden, keek hij haar onderzoekend in de ogen. ‘Kun je lopen?’

‘Ik heb het k-k-koud.’ Haar tanden klapperden. Ze kon haar handen en voeten amper voelen. ‘Het s-s-spijt me, Hank.’

‘Het is jouw schuld niet.’ Hij pakte hun tassen op. ‘Ik had je niet zo dicht bij de rand moeten laten lopen.’ Hij legde een arm om haar schouders en trok haar dicht tegen zich aan.

‘D-d-dank je. Dat je me gered hebt.’ Ze keek naar hem op. Zijn lijf was warmer dan het hare en even kon Irvel nauwelijks ademhalen. Niet omdat ze het koud had en nat en

geschrokken was. Maar omdat Hank Myers zo dichtbij was.

Lang voordat ze bij Irvelds huis waren, stond Hank stil en keerde zich weer naar haar toe. Hij haalde zijn hand door zijn nog natte haar. 'Je rilt niet meer.'

'Het... gaat goed.' Warme zonnestralen vielen over hen heen. 'Door jou.' Irveld nam hem op. Hij was nog steeds doorweekt: uit de omslagen van zijn broekspijpen stroomde water. Hun schoenen waren ook doornat.

Een nieuwe realiteit drong tot haar door. 'We zullen vreselijk op onze kop krijgen.'

'Nee. Het komt wel goed.' Hij begon weer te lopen en wenkte dat ze hem moest volgen. 'Kom mee.'

Het komt wel goed. Zijn woorden speelden door haar hoofd en Irveld knikte. Ja, dat was het.

Vijf minuten later liepen ze over de stoep naar Irvelds huis.

Haar moeder kwam hen halverwege tegemoet, met wijd opengesperde ogen en in paniek. 'Waar hebben jullie gezeten?' Ze bleef abrupt staan en nam Irveld en Hank van top tot teen op. 'Wat is er gebeurd? Jullie zijn doorweekt!'

Voordat Irveld iets kon zeggen, begon Hank te praten. 'Het spijt me, mevrouw. Het was mijn schuld. Ik vroeg Irveld om langs de beek naar huis te lopen, omdat het zulk mooi weer is, en zo.' Hij hapte naar adem. 'Ik leidde haar af en ze viel in de beek. Maar het was maar heel even en toen heb ik haar eruit geholpen.'

Irveld en haar moeder stonden doodstil op de stoep naar Hank te staren. Irvelds moeder sprak als eerste. 'Was dit jouw idee?'

Hank aarzelde niet. 'Ja, mevrouw.' Hij knikte en deed een stap achteruit. 'Nogmaals, het spijt me. Echt.' Vlak voordat hij zich omdraaide, glimlachte hij even naar Irveld.

Het ontging Irvelds moeder. Ze sloeg haar arm om Irvelds schouders. 'Kom, je moet naar binnen.' Haar moeder leidde haar naar binnen. 'Je moet opwarmen. Straks vat je kou.'

Irveld hield de waarheid voor zich. Nadat ze gered was

door Hank, nadat ze naar huis was gelopen met zijn arm om haar schouders, had ze het helemaal niet koud meer. En uiteindelijk was het niet Irvel die ziek werd, maar Hank.

Zo ziek dat hij longontsteking opliep en bijna stierf.

Hij miste twee weken van school en viel vijf kilo af. De hele tijd voelde Irvel zich verschrikkelijk schuldig. Elke avond als ze haar slaapkamerdeur dicht had gedaan, viel ze op haar knieën en bad voor Hank. En elke keer hoorde ze Hanks stem in haar hoofd: 'Het komt wel goed.'

God moest Irvels constante gebeden hebben verhoord, want Hank bleef in leven. Toen hij weer op school kwam, was hij magerder en zijn bleke huid miste de gewone glans. Maar hij was gezond en wel, en die dag kon Irvel niet stoppen met God te danken.

Op weg naar huis na Hanks eerste dag terug, namen ze de veilige route. En onderweg kreeg Irvel de kans om te zeggen wat ze wilde zeggen. 'Het spijt me, Hank. Het was allemaal mijn schuld.'

'Ach, gekke meid.' Hij grinnikte tegen haar. 'Je hebt me niet gedwongen om in die beek te springen.'

'Jawel.' Ze bleef staan en draaide zich een kwartslag, zodat ze hem kon aankijken. 'Ik liep te dicht langs de kant.'

'Ik zou er zo weer in springen.' Hij gooide zijn blonde lok opzij en keek haar in de ogen. 'Weet je waarom? Omdat ik als we groot zijn met je ga trouwen, Irvel Anne Holland. Wacht maar af, je zult het zien.'

Een paar tellen keken ze elkaar in de ogen, ze knipperden niet met hun oogleden en ze hielden hun adem in. Maar toen legden ze allebei op hetzelfde moment hun hoofd in hun nek en lachten, de onschuldige lach van onbevungen kinderen die nog geen weet hebben van de kloof tussen kind-zijn en oud genoeg zijn om verliefd te worden. Ze liepen door, praatten over iets grappigs en lieten het ernstigere gesprek vervagen. Het duurde tenslotte nog lang genoeg voordat ze groot waren.

Irvel knipperde met haar ogen en de herinnering vervaagde. Hank draaide de auto de oprijlaan in van het huis waarin ze veertig jaar hadden gewoond. Terwijl Hank parkeerde, pakte Irvel zijn hand. 'Ik weet het nog, Hank. Ik weet het nog steeds.'

Hij knikte. 'Weet ik.' Hij boog zich naar haar toe en kuste haar wang. Toen zei hij hetzelfde wat hij had gezegd nadat hij haar op die lentedag lang geleden uit de beek had getrokken. Voordat oorlog, verlies en hartzeer iets te zeggen hadden over het leven. Hetzelfde wat hij die ochtend in de spreekkamer van de dokter had gezegd. 'Het komt wel goed.'

En hierom had ze Hank Myers lief.

2

2 oktober 1989

Hij kon dit gesprek niet thuis voeren, waar Irvël meeluis-terde, dus Hank wachtte tot zijn vrouw sliep voordat hij naar de plaatselijke elektronikawinkel reed en zijn auto op een achteraf plekje van het parkeerterrein zette. De afspraak met de dokter was nu zes uur geleden en nu pas kon Hank Irvël met een gerust hart alleen thuislaten.

Hun enige kind, Charlie, nam op zodra de telefoon overging. ‘Pap... wat zeiden ze?’ Zijn stem was zwaar van zorgen. ‘Ik heb gebeden.’

Hank probeerde zich ertoe te zetten de woorden uit te spreken, maar zijn lippen werkten niet mee. Zijn ogen schoten vol tranen en hij hield zijn adem in.

‘Pap?’

‘Het... Het spijt me, Charlie.’ Hank sloot zijn ogen. Hij zou er alles voor overhebben om dit gesprek niet te hoeven voeren. Ze konden over het weer in Californië praten, of over de economie, of over Thanksgiving dat voor de deur stond. Hij kon vragen of Charlie en Peggy en de kleine Audra naar Bloomington zouden vliegen of dat Hank en Irvël de reis naar Los Angeles zouden maken. Zolang ze maar samen waren.

Alles liever dan dit.

Charlie wachtte. Hank ademde langzaam in. *God... geef me de kracht. Alstublieft, God.* En geleidelijk kwam er een onverklaarbare vrede over Hank. ‘Het is geen goed nieuws, jongen. Het spijt me erg.’

‘Nee... Zeg dat niet.’ Charlie was bedrijfsjurist voor een van de topstudio’s in Hollywood, maar nu was hij slechts de zoon van Irvel en Hank. Degene die twee keer per week belde en zijn ouders elke dag miste. Charlie ademde hoorbaar uit. ‘Ik heb haar gisteren nog gesproken. Ze klonk prima.’

Hank schudde zijn hoofd. ‘Ze... Ze heeft goede momenten.’ Hij zette de telefoon op speaker en stuurde door de voorruit. Het was druk op het parkeerterrein; mensen gingen naar de winkel voor een nieuwe televisie, koelkast of computer. De mensen die nog vol in het leven stonden en er het beste van maakten, zoals Hank en Irvel ook altijd hadden gedaan, sinds ze in 1945 waren getrouwd.

‘Pap.’ Charlie klonk verslagen. ‘Vertel me over de onderzoeken. Alsjeblieft. Ik wil alles weten.’

In het kwartier daarna herhaalde Hank alles wat de dokter hun had verteld. Dat de onderzoeksuitslagen slechter waren dan de vorige keer en dat het verval schrikbarend rap leek te hebben ingezet. ‘Als ze zich concentreert, gaat het best.’ Hank had het gevoel dat hij Irvel verraadde door dit tegen Charlie te zeggen. ‘Maar ik ben ongerust over haar.’

Toen gaf Hank zijn zoon de bijzonderheden die dat leken te bevestigen. Irvelds vreemde gedrag, dat ze dingen verkeerd neerzette en spullen achterliet op rare plaatsen. Sleutels in de vriezer, een haarborstel in de porseleinkast, haar tas in de badkamerkast. Alsof de makkelijke dingen niet langer makkelijk waren.

‘Laatst kon ze de weg naar huis niet vinden.’ Hank kneep zijn ogen dicht.

‘Oké, dus wat gaan we doen?’ Charlie veerde op en zette zijn professionele stem op. Alsof hij door de details uit te pluizen het antwoord kon vinden dat ze allemaal over het hoofd hadden gezien. ‘Ze moeten een plan hebben – volgende stappen, een oplossing.’

Hank ademde scherp in door zijn neus. De zon was warm op die tweede dag van oktober en de herfst in Bloomington

liet zich van zijn mooiste kant zien. Kon hij op dit moment maar bij Charlie zijn, hun zoon in de ogen kijken en hem omhelzen. ‘Er is geen oplossing, Charlie. De dokter zei dat ze een jaar heeft, misschien meer, misschien minder. Daarna zal ze zich niets... en niemand meer herinneren.’

Lange tijd zei Charlie niets. Hij snifte een paar keer en Hank begreep dat zijn zoon huilde. Voor een familie als de hunne had het nieuws niet slechter kunnen zijn. Bij een auto-ongeluk of een fatale hartaanval kwam de dood snel. Zo was je er nog, zo was je weg – op weg naar huis in de hemel, waar ze met z’n allen eeuwig zouden leven. Maar dit... Dit langzame verlies van Irvelds geest en herinneringen, hun huwelijk en haar moederschap... Hank kon zich niets ergers voorstellen. En Charlie kennelijk ook niet.

‘Ik zal met Peggy overleggen en kijken of we volgende week kunnen komen.’ Charlie leek zich te vermannen. Zijn vrouw leidde een zorgbureau vanuit huis. ‘Ze kan vanuit jullie huis werken.’ Charlie aarzelde. ‘We kunnen Audra een paar weken van school halen, misschien thuisonderwijs geven in het herfstsemester. En ik kan vanaf een afstand werken en terugvliegen naar L.A. als het nodig is.’

Na een paar minuten viel Charlie weer stil. ‘Ik kan haar niet op deze manier verliezen, pap. Ik kan het niet.’

Een enkele traan gleed over Hanks wang. ‘Ik ook niet, jongen.’ Hij wachtte tot hij zijn stem weer onder controle had. ‘Ik ook niet.’

Voordat ze ophingen, beloofde Charlie later die avond te bellen met zijn plannen. ‘Ik wou dat ik mijn gezin nu meteen daarheen kon stralen.’ Hij zuchtte. ‘Dit kan gewoon helemaal niet.’

Ze beëindigden het gesprek en een lange, verstikkende minuut zat Hank door het raam naar buiten te staren. *Laat me wakker worden, God. Laat het allemaal een nachtmerrie zijn.* Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en keek tussen zijn oogleden door naar het bord van de elektronikawinkel. De waarheid

viel over hem heen als een koude stortbui: het was geen droom. Irvel had niet meer dan een jaar voordat haar geheugen zou sterven, ook al bleef haar lichaam in leven.

Hank bleef in zijn auto zitten. Hij had nog tijd, Irvel zou nog een paar uur slapen. Hij greep het stuur vast en zag de angst in Irvelds ogen voor zich toen ze na de afspraak bij de dokter hun huis binnenliepen. Hij hoorde het afgrijzen nog in haar stem. Afgrijzen en vastberadenheid. 'Ik weet het nog, Hank. Ik weet het nog steeds.'

Terwijl ze hun lunch klaarmaakten, had ze hem verteld waar ze tijdens de hele rit naar huis aan had gedacht. Ze had haar gedachten terug laten dwalen naar hun schooltijd, naar die lentedag waarop ze ondanks het verbod van hun ouders langs de beek naar huis waren gelopen.

'Ik kan die natte zonnejurk nog tegen mijn huid voelen,' had Irvel tegen hem gezegd. Ze zat op het aanrecht terwijl Hank kalkoensandwiches klaarmaakte. Haar ogen keken in de verte, alsof ze nog in die tijd vertoefde.

'Je was altijd in voor avontuur.' Hank gaf haar een knipoog. 'Absoluut.' Een glimp van lef vonkte in haar ogen – de Irvel op wie hij verliefd was geworden. 'Je sprong me na, Hank... Weet je nog?'

'Meen je dat nou? Natuurlijk weet ik het nog.' Hij leunde op het aanrecht en keek haar lang in de ogen. 'Ik was bijna gestorven aan die longontsteking.'

Ze hield haar hoofd schuin, verloren in zijn blik. 'Je zei dat je het zo weer zou doen. Toen je weer naar school kwam nadat je ziek was geweest. Ik hoor het je nog zeggen.'

'En ik heb die dag nog iets anders tegen je gezegd.' Hij boog zich dichterbij haar toe en kustte haar voorhoofd. 'Wat heb ik je gezegd?'

'Dat je met me ging trouwen als we groot waren.' Ze glimlachte. 'Jij houdt je altijd aan je beloften, Hank. Toen, en nu nog steeds.'

Irvel praatte nog tien minuten door over die wandeling

naar huis langs de beek en de redding die hij had uitgevoerd, en dat haar ouders die avond met haar hadden gepraat en hadden gezegd dat ze andere vriendjes en vriendinnetjes moest zoeken. Dat Hank Myers misschien niet de beste invloed op haar had.

‘Ze hadden in een heleboel dingen gelijk.’ Irvel lachte. ‘Maar dat hadden ze helemaal mis.’

‘Uiteindelijk hielden ze van me.’ Hank was klaar met de sandwiches en gaf Irvel een bord. Hij zweeg lang genoeg om haar aandacht te trekken. ‘Ik ben blij dat je het nog weet, schat.’

‘Ik weet alles nog.’

En daarom was Hank hier vanmiddag bij de elektronicawinkel.

Hij pakte zijn sleutels en portemonnee en legde de lange wandeling af naar de ingang van de winkel. Elke stap, elke ademhaling herinnerde hem aan de reden waarom hij hier was, op deze oktoberdag. Als Irvel nog maar twaalf maanden had om zich mensen en plaatsen en wilde, gewaagde momenten van haar geheimzinnige leven te herinneren, dan waren er twee dingen die Hank wilde doen. Hij zou haar in elk geval vaker meenemen naar het meer, naar de plek waar ze zo graag met hem naartoe ging. Maar voor die tijd zou hij een ander soort reis met haar maken, een reis terug in het verleden.

Hank betrad de winkel en liep naar de plaats waar een lange rij videocamera's was uitgestald op een glazen toonbank. Hank bekeek ze. Waar moest hij beginnen?

Een jonge man van in de twintig kwam naar hem toe. ‘Meneer, kan ik u helpen?’

‘Ja.’ Hank droeg een gleufhoed, iets wat hij het grootste deel van zijn leven had gedaan. Hij nam hem af, streek zijn haar glad en zette hem weer op. ‘Ik heb een videocamera nodig. Een betrouwbare.’

‘Dat is onze Super 8.’ De jongeman wenkte Hank. ‘Laten

we even kijken naar de camera's die daar staan.'

Hank volgde hem en met hulp van de man koos hij een camera die twee keer zoveel kostte als hij van plan was geweest om uit te geven. Maar wat deed geld er nu nog toe? Irvel en hij zouden de komende tien jaar geen reisjes naar Californië ondernemen en hun zoon en zijn gezin niet meenemen op een cruise of naar Disneyland.

Dit was het, dit komende jaar. Een kerstfeest en een lente, een zomer en misschien het begin van nog een herfst. Niemand wist wat de wrede ziekte tegen die tijd bij zijn geliefde Irvel had aangericht.

Hij legde ook een statief in zijn winkelwagen en een reservecapaciteit, naast een pak met vijf Super-8-cassettes. Genoeg voor tien uur video-opnamen.

Als dat niet genoeg was, zou hij er nog een paar bij kopen.

Op weg naar huis liet hij zijn gedachten dwalen naar die lentedag langs de beek. Hij zag voor zich hoe Irvel had gekeken toen hij haar uit het schuimende water trok. Haar lippen waren blauw, haar blonde haar plakte tegen haar hoofd, haar ogen waren wijd opengesperd van angst. Tegenover Irvel bagatelliseerde hij dat moment altijd als ze erover spraken, maar feitelijk was Irvel in groot gevaar geweest.

Als hij haar niet op tijd was nagesprongen, zou ze onder een afgevalen boomtak zijn getrokken en dan had Hank niets kunnen doen om haar te helpen. Hem had hetzelfde kunnen overkomen. In de beek springen om haar te redden betekende dat hij had kunnen verdrinken. De stroming was sterker dan hij, dus het was een heel reële mogelijkheid. Maar Hank had niet gearzeld, geen seconde. Voordat zijn voeten die dag het water hadden geraakt, had hij God gesmeekt hem te helpen. Hij wist nog wat hij in stilte had gebeden terwijl hij zijn tas liet vallen, zijn trui uittrok en sprong. *Laat ons leven, God! Alstublieft, help me haar uit de beek te halen voordat ze verdrinkt.*

En God was bij hem geweest en had hem een boven-

menselijke kracht en precisie geschonken. Voordat hij het wist, had hij Irvel in zijn armen en stonden ze weer met z'n tweeën op de kant. Hij wist nog dat hij had gedacht dat haar ouders woedend zouden zijn, maar lang voordat ze bij Irvels huis waren, had hij besloten de schuld op zich te nemen.

Wat hij Irvels moeder had verteld, was geen leugen geweest. Niet echt. Het ongeluk wás zijn schuld geweest, want als hij beter voor haar had gezorgd, zou ze nooit in de beek zijn gevallen.

Hank stopte voor een verkeerslicht en kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij herinnerde zich Irvels moeder, de blik op haar gezicht en de klank van haar stem toen hij Irvel thuisbracht. Hij grinnikte in zichzelf. Hij had niet gedacht dat de vrouw het hem ooit zou vergeven. Maar ze vergaf hem wel. Irvels beide ouders vergaven hem wat hij had gedaan en binnen de kortste keren waren ze zelfs van hem gaan houden. Hank was Irvels beste vriend, ze waren onafscheidelijk. Maar Hanks vader werd in hun middelbareschooltijd overgeplaatst naar Indianapolis. Tegen de tijd dat hij met zijn gezin terugkeerde naar Bloomington had Irvel een vriendje.

Zelfs toen was Hank nog vast van plan zijn belofte na te komen. Als hij tijd van leven kreeg, zou hij op een dag met Irvel trouwen. Was het maar zo simpel geweest...

Zijn geest vond de weg terug naar het heden. Kon hij nu maar iets doen om Irvel te redden! Hij parkeerde op de oprit voor hun huis en nam de tassen van de elektronikawinkel mee naar de keuken.

Irvel was op en zocht in de keukenkastjes. Ze keek hem over haar schouder aan. 'Heb je de thee gezien?'

'Thee?' Hank legde de cameraspullen op het aanrecht en kwam naast haar staan. Hij keek omhoog naar de kast. Ze was nog steeds aan het zoeken tussen borden en kommen. Hij ving haar blik. 'Heb jij de thee ergens anders neergezet?'

'Nee.' Ze blies hard uit. 'Ik haat dit. Net was hij er nog.'

Dat had ze mis. Hij liep door de keuken en opende een

lade die ze al jarenlang gebruikten. De theelade, had Irvél hem altijd genoemd. En jawel, haar assortiment theezakjes lag erin. Precies zoals altijd. ‘Alsjeblieft, schat.’

Irvél draaide zich met een ruk om en staaarde naar de open lade. ‘Daarnet lagen ze er niet. Daar hoort het bestek te liggen.’

Ook dat had ze mis. Hij opende de lade ernaast. ‘De vorken en lepels liggen hier.’

De rimpeltjes in haar ooghoeken werden dieper; angst verscheen in haar ogen. ‘Je hebt de spullen toch niet verplaatst?’

‘Nee.’ Hank nam haar in zijn armen. ‘Zit er niet over in, Irvél. Iedereen vergist zich wel eens.’

Maar ze wisten allebei dat het niet waar was. Irvél was dol op thee. Vooral op pepermuntthee. Ze zou nooit zijn vergeten waar ze haar thee bewaarde. En een paar maanden geleden had ze de besteklade in haar slaap nog kunnen vinden.

Hank pakte haar hand en samen liepen ze terug naar de theelade. ‘Kijk eens aan. Pepermunt. Je favoriet.’ Hij haalde een theezakje uit een van de kartonnen doosjes. ‘Ik zal het voor je klaarmaken.’

‘Dank je, schat.’ Irvél voelde zich vernederd. Ze deed een stap achteruit. ‘Ik wist heus wel dat de thee daar lag.’

Hank voelde dat ze hem in de gaten hield terwijl hij de fluitketel vulde en op een aangestoken gaspít zette. Hij dwong zich zijn bezorgdheid over deze nieuwe manifestatie van de ziekte te verbergen.

Ze pakte een van de tassen van de elektronikawinkel en gluurde erin. ‘Wat is dat?’ De cameradoos kwam eruit, gevolgd door de andere aankopen.

‘Ik dacht dat we misschien een paar video’s konden opnemen.’ Hij liep naar haar toe en pakte haar hand. ‘Dat we het verhaal van onze liefde vertellen voor de camera. Voor onszelf, om af en toe naar te kijken. En voor Charlie en Peggy en Audra. Voor iedereen die het zou willen kennen. Een keertje maar. Zodat we het vastgelegd hebben.’

Hank keek toe terwijl ze dit verwerkte. Kennelijk begreep ze de bedoeling ervan. ‘Nu ik alles nog weet, bedoel je.’ Ze sloeg haar ogen naar hem op. Er stonden tranen in. Ze knikte. ‘Ja, toch? Daarom wil je dat toch?’

‘Ja,’ beaamde hij met schorre stem. Hij boog zich naar haar toe, kuste haar en streek met zijn wang langs de hare. Zacht fluisterde hij in haar oor: ‘Lijkt je dat een goed idee?’

Ze wachtte een paar tellen, maar toen knikte ze. ‘Ons verhaal is te mooi om niet verteld te worden.’

Hij richtte zich weer op en keek onderzoekend naar haar ogen, haar gezicht. ‘Precies.’

De ketel begon te fluiten, dus Hank schonk het kokende water in een bloemetjesbeker en hing het pepermunttheezakje erin. Hij bracht haar de beker en zette hem op het aanrecht. Hoelang zou het nog duren voordat hij dat niet meer kon doen, omdat heet water een gevaar voor haar zou zijn? Hank wilde er niet aan denken.

‘Dank je.’ Irvel trok de beker naar zich toe en keek Hank aan. ‘Gaan we het héle verhaal vertellen?’

Hank voelde opluchting. Want als Irvel zo’n vraag kon stellen, dan was haar herinnering aan het verleden nog kristalhelder. ‘Ja. Het hele verhaal.’

‘Maar Charlie en Peggy... Audra. Ze weten het niet van...’

‘We hoeven het hun nog niet te vertellen. We kunnen wachten tot we er klaar voor zijn.’ Hank nam haar hand in de zijne, zijn ogen hielden de hare gevangen. ‘Maar de mensen moeten het te weten komen, Irvel. Op een dag moet de hele wereld het weten. Irvel Myers, speciaal agent, spion.’

Ze dacht even na en knikte toen langzaam. ‘Lid van het Office of Strategic Services.’ Ze keek opgetogen. Haar ogen schitterden. ‘Denk je echt dat het in orde is om erover te praten?’

‘Na vierenveertig jaar?’ Hij voelde de warmte in zijn glimlach. ‘Ik zou zeggen dat het hoog tijd is.’

Irvel sloot haar handen om de beker met thee. ‘Dat wordt een mooi verhaal, Hank.’

‘Het allermooiste!’ Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. Nog steeds was ze de liefde van zijn leven. En dat zou ze altijd blijven.

Ze richtte zich op. ‘Wanneer gaan we beginnen?’

‘Morgen.’ Hij nam haar in zijn armen. ‘Ik heb bedacht dat we de camera kunnen meenemen naar het park. Naar helemaal achterin, waar we op onszelf zijn. Op die manier worden we nergens door afgeleid.’ Hij bedoelde eigenlijk dat Irvell er niet aan herinnerd zou worden dat haar geheugen haar in de steek liet. Maar dat zei hij niet.

‘Ja.’ Haar mondhoeken gingen lichtjes omhoog en haar blik werd zacht. ‘Dat zou ik fijn vinden. We gaan het verhaal vertellen in het park. Het hele verhaal.’

Irvell nam haar thee mee naar de woonkamer en ging op de bank zitten, tegenover het grote raam. Buiten stond een hoge eikenboom en een aardig hekje omlijstte de tuin, waar Charlie als kleine jongen had gespeeld. Hank sloeg haar gade. Ze dacht na, verzonken in herinneringen. Hij zag het aan haar ogen. Waarschijnlijk maakte ze zich op voor morgen en voor het verhaal dat ze zouden vertellen. Het prachtige verhaal van hun liefde.

Hank stelde zich voor dat ze om beurten zouden vertellen. Hij wilde dat ze geen enkel detail zouden overslaan, want op een dag in de verre toekomst zou Charlie de banden vinden en afspeken en zou hij eindelijk de waarheid te weten komen. En hij en zijn gezin, Audra en haar gezin en toekomstige generaties zouden zich voor altijd het verhaal van Hank en Irvell herinneren.

Hij wilde haar niet alleen laten, wilde nergens anders zijn dan in haar buurt. Dus hij haalde zijn bijbel en installeerde zich in de leunstoel tegenover de bank. Hij kon het raam aan de voorkant niet zien, maar hij had het uitzicht dat hij hebben wilde: zijn geliefde Irvell.

Eerst sloeg hij Psalm 23 op, over de troost van God. Zelfs als een mens door een dal van diepe duisternis gaat. Maar

uiteindelijk sloot hij het leren omslag en keek naar zijn geliefde vrouw. Nu en dan betrapte ze hem op een blik en dan glimlachten ze naar elkaar. Maar ze zei niets. Dat was iets nieuws voor haar. Irvel was altijd bruisend, spraakzaam, een gangmaker en de energie in elke ruimte geweest. Maar nu was ze dat niet meer.

Hij wendde zijn blik niet af, volkomen gefascineerd door haar. En plotseling keek hij niet meer naar de knappe negenenzestig jaar oude Irvel Myers. Hij zag het jonge meisje, doorweekt tot op haar huid, terwijl ze op weg waren naar het huis van haar ouders. Het gevoel dat hij die dag had gehad, was hem nog net zo nabij als zijn eigen hartslag. Hij was in het kolkende water gesprongen en had Irvel gered, ondanks het risico dat hij liep.

Zijn keel werd dik en hij werd overspoeld door een golf van emotie, koud en snelstromend als de beek toen. Want nu was ze weer gevangen in het tumult van een razende rivier, een rivier die haar spoedig onder water zou trekken. Ook dit keer zou Hank in het water gesprongen zijn om haar te redden, al had het hem zijn eigen leven gekost. Hij zou niet aarzelen. Maar met deze ziekte kon hij alleen maar naast haar staan en toekijken hoe ze vocht voor haar leven, voor haar identiteit. En er was niets wat hij kon doen, behalve haar morgen meenemen naar het park en alle bijzonderheden van hun leven samen vastleggen. Voordat de ziekte haar voorgoed onder water trok.

3

3 oktober 1989

Hank maakte die ochtend een ontbijt van roerei, volkoren-toost en gesneden avocado, maar het sinaasappelsap liet hij weg. Dit werd hun nieuwe manier van eten, want gisteren had Irvelds arts nog gebeld en hem verteld dat ze moesten minderen met koolhydraten. Sappen, snoep, gebak. Nieuw onderzoek suggereerde dat suiker het proces van de ziekte van Alzheimer kon versnellen. ‘Meer eiwitten,’ had de dokter gezegd. ‘Eiwitten en vetten. Zo veel mogelijk.’

Dit was nieuwe informatie voor Hank, dus meteen na het gesprek was hij naar de koelkast gelopen, had het pak sinaasappelsap gepakt, de dop eraf gedraaid en het in de gootsteen leeggegooid. Hij zou over glas hebben gelopen om Irvelds zelfs maar een enkele dag langer bij zich te houden. Als eiwitten en vetten haar hielpen, dan zouden ze dat eten.

Irveld kwam vrolijk de keuken binnen en Hank voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Ze was nog steeds de mooie vrouw die hij zijn hele leven had liefgehad. Ze zag er zo goed uit dat hij zichzelf had kunnen wijsmaken dat dit een gewone herfstdag was, dat ze heerlijk samen gingen ontbijten voordat ze naar de antiekhall in het centrum van Bloomington zouden gaan of een picknicklunch zouden meenemen naar de strandjes van Lake Monroe. Dat ze niet op weg gingen om het verhaal van hun liefde op te nemen voordat Irveld het zich niet meer kon herinneren. Dat had hij kunnen geloven, behalve een ding: Irveld droeg een rode jurk.

Ze bleef staan en sloeg haar ogen naar hem op. ‘Hoe zie ik eruit?’ Ze draaide zich een beetje naar links en naar rechts. ‘Deze vond ik achter in mijn kast.’

‘Je ziet er... oogverblindend uit.’ Hank liep naar haar toe en omhelsde haar. Toen deed hij een stap achteruit. In zijn ogen stond wat hij niet zei, want ze legde haar hand tegen zijn wang.

‘Rood, nietwaar?’ Haar stem klonk zacht en teder. Gelaten. ‘Dat zei de dokter toch? Rood is het laatste wat weggaat?’

‘Ja.’ Hank trok haar dicht tegen zich aan. Hij streek met zijn hand over haar nog steeds zachte, grijsblonde haar. ‘Rood is de laatste kleur.’

‘Zodat we op een dag in de toekomst samen naar onze film kunnen kijken en dan zal ik het nog weten, Hank. Ik zal het allemaal nog weten. Vanwege Gods genade en mijn rode jurk.’

‘Precies.’ Hij had op de vloer kunnen zakken en de hele dag kunnen huilen. Maar hij wilde dat het een blij uitstapje werd, dus hij glimlachte. ‘Het is de perfecte jurk.’

Irvel vroeg niet waarom er die ochtend geen sap was. Misschien omdat ze er toch niet zoveel om gaf. Of misschien herinnerde ze het zich niet. Hank besloot er niet over na te denken.

Bij het ontbijt praatten ze over hun kleindochter Aura.

Irvel legde haar vork neer. ‘Peggy belde vanochtend. Ze zei dat ze op bezoek komen.’

‘Juist.’ Hank nam een hap roerei. ‘Binnenkort, zei Charlie?’

‘Dat is fijn.’ Irvel leunde achterover in haar stoel. Kennelijk had ze niet veel trek. ‘Waren ze hier met Onafhankelijkheidsdag? Ja, toch?’

Ze waren niet geweest.

‘Ja. We hebben ze de vierde juli gezien.’ Hank grinnikte. Het was de vorige Onafhankelijkheidsdag geweest, maar het had geen zin om dat te zeggen. Ze zou alleen maar van streek raken als ze begreep dat ze weer iets was vergeten. En dat

was geen goede manier om de dag te beginnen.

Na het ontbijt reden ze naar Winslow Woods Park aan Highland Avenue. Het met gras begroeide gebied was bezaaid met stokoude olmen en kronkelende paden. Irvel had mooie zwarte hakschoenen aangetrokken, dus Hank parkeerde aan de voorkant van het terrein bij de hoofdweg. Het had een paar dagen geleden geregend; het gras zou te zacht zijn voor haar schoenen. Irvel leek niets te merken van het feit dat hij rekening moest houden met haar hakschoenen. Alsof ze dacht: openbaar park of niet, als ze op camera moest om haar deel van hun verhaal te vertellen, dan zou ze zich erop kleden.

Ze vonden een picknicktafel achter in het park, in de buurt van een boom met helderoranje en gele bladeren. De perfecte achtergrond. Hank haalde diep adem. Wat ze in de komende dagen ook zouden opnemen, Hank zou het gevoel van dit moment voor altijd in zijn hart bewaren. Hij en Irvel samen, zij aan zij de komende storm trotserend. Zoals ze altijd hadden gedaan.

Hank had de camera die nacht opgeladen. Hij bevestigde hem op een klein statief, zette dat boven op de picknicktafel en stopte een videoband in het zijvak. Hij wendde zich tot Irvel, zijn handen vragend in de lucht. ‘Wil jij eerst?’

Irvel grijnsde. ‘Ja, graag.’ Ze was opgeruimd, alsof ze zich er, nu ze eenmaal hier waren, echt op verheugde. Alsof het haar laatste en grootste opdracht was. ‘Ik denk dat het gedeelte over onze liefde bij mij begint.’

Hij lachte. ‘Ja, mijn lief. Ik geloof het ook. Jij was degene die niet op mij had gewacht.’

‘Nou, nou.’ Ze kwam naar hem toe en legde haar handen op zijn schouders. En zoals ze deed toen ze nog een studente was, knipperde ze een paar keer met haar ogen. ‘Hank Myers... Jij was degene die de stad uit ging.’

‘Oké, je hebt gelijk.’ Hij had twee witte vouwstoelen meegenomen die hij nu opzette, een tegenover de camera en de picknicktafel en de andere naast de tafel. ‘Toe maar. Jij begint.’

Irvel haalde diep adem en installeerde zich in de stoel. Ze zat rechtop, haar handen gevouwen; ze was er echt klaar voor. Hank had een deken meegebracht, voor het geval de wind aantrok. Maar voorlopig stroomde warm zonlicht tussen de takken van de nabije boom door.

Irvel keek in de camera en begon te spreken.

‘Mijn naam is Irvel Myers.’ Ze aarzelde; dit moment werd gekleurd door droefheid. ‘Dit is voor mijn zoon Charlie en zijn vrouw Peggy, en voor mijn geliefde kleindochter Audra. Het is ook voor Hank en mij, en voor wie misschien ons verhaal zou willen kennen, het mooie, adembenemende verhaal van onze liefde.’

Hank keek toe en hing aan haar lippen.

Irvel vervolgde: ‘Gisteren is bij mij alzheimer vastgesteld. Nu al voel ik de gevolgen. Daarom heeft Hank deze camera gekocht. Hij vond dat we het verhaal van onze liefde moeten vertellen – nu het nog kan. Ook omdat er iets is wat niemand over mij weet. Zevenenveertig jaar geleden, dus in de Tweede Wereldoorlog, werd ik door het Office of Strategic Services gerekruteerd om voor het Amerikaanse leger te werken. Precies, ik was een spionne. Maar daar begint ons verhaal niet. Het begint in de zomer van 1940.’

Hank ging geboeid en diep onder de indruk in haar woorden op. Irvel was hier klaar voor. Ze had duidelijk geoefend en gerepeteerd, zonder er een woord over te zeggen.

Een paar seconden lang sloot ze haar ogen. Alsof ze zichzelf terug liet reizen in de tijd, geconcentreerd om zich alle bijzonderheden te herinneren.

Ze deed haar ogen weer open en vanaf het begin kwam het verhaal tot leven in heldere momenten en volledig gedetailleerde herinneringen. Niet alleen voor Irvel, maar ook voor Hank. Ondanks de ziekte van Alzheimer of de reden waarom ze deze video opnamen of het naderende verdriet. Hier en nu was het de zomer van 1940, voor hen allebei.

Alsof het vlak voor hun ogen allemaal opnieuw gebeurde.

De uitnodiging van Hank was gekomen toen Irvél Holland die het minst verwachtte. Die ochtend in juli 1940 was ze zich aan het klaarmaken voor een afspraakje met Gary Walsh, de jongen met wie ze verking had, toen de telefoon rinkelde.

Irvéls moeder nam op. ‘Tjonge, Hank, hallo!’ Ze legde haar hand op het mondstuk en gebaarde fluisterend naar Irvél: ‘Irvél! Het is Hank!’

Of ze nu een vriendje had of niet, Irvéls hart kreeg vleugels toen ze Hanks naam hoorde. Ze was haar rok aan het strijken voor haar afspraakje van die avond, maar toen ze hoorde dat het Hank was, zette ze het ijzer neer en snelde naar de telefoon. ‘Geef.’ Ze stak haar hand uit.

Maar haar moeder was nog niet uitgepraat met hem. ‘Ja, Hank, het is een heerlijke zomer geweest. Hoe staat het leven op de universiteit van Michigan?’ Ze luisterde en lachte toen. Door de jaren heen was Irvéls moeder erg op Hank gesteld geraakt. Veel meer dan op Gary, die frisdranktapper was in het plaatselijke restaurant. ‘Ja, we hebben jou ook gemist.’

‘Moeder!’ fluisterde Irvél zo hard als ze kon. ‘Alsjeblieft!’

‘Oké, Hank. Wacht even. Ik ga haar voor je zoeken.’ Haar moeder grinnikte en gaf de telefoon aan Irvél. ‘Hier.’

Irvél vroeg zich af of Hank haar hart kon horen bonken in haar borst. ‘Hoi.’ Ze probeerde achteloos te klinken, alsof de wereld niet stilstond omdat hij belde. ‘Ben je in de stad?’

‘Ja. Thuis voor het weekend!’ Hij klonk op de een of andere manier ouder. Ouder en knapper. Als dat mogelijk was.

Afwezig wikkeldde Irvél het telefoonsnoer om haar vingers en leunde tegen de witte tegels van het aanrecht. ‘Je bent sinds de Kerst niet meer thuis geweest.’

‘Veel te lang.’ Er klonk iets veelzeggends in Hanks stem, alsof hij niet alleen voor de gezelligheid belde.

Irvél sloot haar ogen en probeerde haar hartslag te kalmeren. ‘Hoe was je lenteseester?’

Hij aarzelde. 'Wil je het echt weten? Ik heb je gemist.' Hij zweeg even. 'Ik vroeg me af of we een wandeling konden maken langs het meer. Als je het niet druk hebt.'

'Ik heb het niet druk.' Hank was haar beste vriend sinds ze twaalf waren. Ze was niet bang om te gretig te klinken. 'Ik zou het heerlijk vinden.' Haar antwoord was eruit voordat ze kon denken aan de plannen voor de avond of het feit dat ze een vriendje had. 'Hoe laat?'

'Kan ik je over een uur ophalen?'

'Perfect.' Toen Irvel ophing, was het alsof ze zweefde. Pas toen ze zich omdraaide, dacht ze weer aan het strijkijzer. Tegen die tijd smeulde de rok onder het hete oppervlak. Irvel gaf een gil en rende om het op te pakken, maar ze was te laat. Een strijkijzervormige plek was voor altijd in de lichtgele stof gebrand. Dat was het bewijs dat Irvels hart aan Hank Myers toebehoorde, ondanks dat ze vijf uur bij elkaar vandaan woonden en ze nooit officieel verkering hadden gekregen.

Hij haalde haar op in de oude blauwe Ford-truck van zijn vader en tussen de twee zitplaatsen stond een picknicklunch die hij voor de gelegenheid had klaargemaakt.

Toen ze bij het huis van haar ouders wegreden, leunde Hank achterover op de bestuurdersplaats en keek haar aan. 'En... hoe was je tweede studiejaar?'

'Goed. Ik vind het nog steeds prettig om dicht bij huis te zijn.' Irvel studeerde aan de universiteit van Indiana in Bloomington. Ze voelde haar wangen warm worden onder zijn blik. 'En het jouwe?'

'Ik heb het daar erg naar mijn zin. Nog twee studiejaar te gaan.' Hij grinnikte tegen haar. 'Dan heb ik mijn graad in de politicologie.'

Irvel knikte. De lucht was helderder blauw dan ooit en in de julilucht hing een zware vochtigheid. 'En... word je op een dag president, Hank?'

'Dat is het plan.' Hij keek zelfverzekerd, alsof hij volledig in zijn plan geloofde. 'Maar voorlopig ben ik president van

een melkveehouderij in Ypsilanti, een halfuur van de campus.' Hij lachte. 'Een bescheiden begin is goed voor een mens. Zegt mijn vader.'

De melkveehouderij had Hank goed gedaan. Hij was nog een centimeter of tien gegroeid en zijn gespierde armen waren gebruind van het vele buitenwerk. Zijn blonde haar was in de loop van de tijd donkerder geworden en zijn blauwe ogen benamen haar de adem.

Hij ving haar aandacht weer. Ze waren bijna bij het meer. 'En jij, Irvel? Wat studeer je?'

'Wiskunde.' Ze verschoof zo dat ze beter naar hem kon kijken. 'Ik hou van cijfers. Net als in de zesde klas.'

'Je was altijd briljant.' Hij gniffelde; de sfeer tussen hen was ongedwongen als altijd.

'Cijfers zijn gewoon leuk.' Irvel keek recht voor zich uit. De begroeiing op de heuvels die naar Lake Monroe leidden, stond in volle bloei. Alles voelde volmaakt.

'Leuk?' Hank grinnikte.

'Zeker.' Ze keek hem aan. 'Ze vormen een puzzel. Er is altijd een antwoord.' Vol zelfvertrouwen stak ze haar kin in de lucht. 'Volgend semester ga ik een paar uur per week lesgeven in de onderbouw van de middelbare school.'

'En je zult de beste zijn, Irvel.' Hij gaf haar een knipoog. 'De allerbeste.'

Ze parkeerden niet ver van de oever van het meer en Hank droeg de picknickmand. Hij spreidde een kleed uit over een tafel vlak bij het water en zette hun lunch op de grond. 'Laten we eerst lopen, voordat we gaan eten.'

'Oké.' Irvel liep naast hem. Ze droeg een lichtroze rok, een nauwsluitende witte blouse en roze Oxford-schoenen. Weer had ze het gevoel dat ze zweefde.

'En... wat heb je allemaal gedaan?' Hanks gezichtsuitdrukking vertelde haar dat hij meer wist dan hij zei.

'Niet veel.' Ze besloot het koket te spelen. 'Ik ben bijna elke dag met de meisjes naar het zwembad geweest.'

‘Dat zie ik.’ Hij hield zijn arm naast de hare. ‘Je ziet eruit alsof je naar het strand bent geweest.’

Ze lachte tegen hem. Haar hart maakte een salto. ‘Ben je alleen voor het weekend thuis?’

‘Eigenlijk tot half augustus. Tot vlak voordat de lessen weer beginnen.’

Ze liepen naar het zuiden, naar het mooiste deel van het meer. Hun tempo was langzaam en liet ruimte voor wat ze op hun hart hadden.

Hank praatte over de oorlog in Europa. ‘Hitler stopt niet voordat de hele wereld van hem is.’ Hij staarde omhoog naar de blauwe lucht. ‘Het voelt allemaal zo ver weg.’

‘Ja.’ Irvel haalde diep adem. De oorlog joeg haar angst aan. ‘Een jongen in mijn geschiedenisklas is van school gegaan en vorige week als vrijwilliger naar Europa vertrokken.’

Hank knikte. ‘Ik heb er ook over gedacht om alles uit mijn handen te laten vallen en ergens te gaan helpen.’ Hij keek haar van opzij aan. ‘Hoe dan ook, ik ben er tamelijk zeker van dat het een keer zover zal komen.’

Irvels hart sloeg een slag over en angst wierp donkere wolken over het moment. Ze kon zich niet indenken dat de Verenigde Staten zich zouden mengen in de afschuwelijke strijd die overzee woedde.

Een paar minuten liepen ze zwijgend verder, terwijl een lichte bries over het water zweefde.

Irvel sloeg haar meest positieve toon aan. ‘President Roosevelt zegt dat wij ons erbuiten houden. Het is onze oorlog niet.’

‘Dat wordt het wel,’ zei Hank voorzichtig.

‘Ik weet het niet. In de *Star* staat dat Roosevelt vredesbesprekingen voert.’ Irvel haalde haar schouders op. ‘Geloof je dat niet?’

‘De president bedoelt het goed.’ Een droevig lachje kwam van diep binnen in Hank. ‘Maar er komt geen vrede met Hitler. Hij is slecht.’

‘Dat is waar.’ De gedachte maakte dat Irvel zich ellendig voelde. ‘Als de duivel zelf.’ Ze had haar ouders over iets anders horen praten, een bijzonderheid die de meeste mensen niet openlijk bespraken. ‘Wat hij de Joodse mensen in Duitsland aandoet... Dat is moeilijk voor te stellen.’

‘Hitler dwingt de meesten van hen het land uit.’ Hank sloeg zijn ogen een moment neer. ‘Ik heb onvoorstelbare dingen gehoord.’

‘Het is vast en zeker erger dan wij weten.’ Irvels borst voelde alsof er een band strak omheen zat. ‘Hij geeft de Joden de schuld van de Eerste Wereldoorlog.’

Hank keek uit over het meer. ‘De oorlog is niet alleen Hitler en Duitsland. Het is ook Italië. Mussolini. En Japan. We zullen er zeker bij betrokken raken.’

Hank had gelijk. Nu al had Italië zijn krachten gebundeld met Duitsland, en Frankrijk en Engeland de oorlog verklaard. En Japan leek pogingen te doen tot een overname in de Grote Oceaan.

‘Het maakt me doodsbang, Hank.’

‘Hé.’ Hij stopte en ging voor haar staan. ‘Weet je nog in de achtste klas?’ Hank grinnikte. ‘Dat we van de juf bijbelteksten uit ons hoofd moesten leren?’

‘Natuurlijk.’ Irvel hief haar hoofd op. De tijd had stilgestaan hier met Hank aan de oever van het meer. “‘De Schrift is ons beste wapen als we bang zijn.’ Ik hoor het haar nog zeggen.’

Hank streek met zijn duim over haar wang. ‘Herinner je je deze nog: “Wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want de HEER, je God, staat je bij”?’

De woorden uit de Bijbel brachten een nieuwe en diepe vrede in Irvels hart. Ze kon weer gewoon ademhalen. Ze keek Hank in de ogen. ‘Jozua 1:9.’

‘De meest geruststellende waarheid.’ Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Niet bang zijn, Irvel. Wat ons ook wacht – hou je vast aan die waarheid. Dat zullen we allemaal nodig hebben.’

Ze glimlachten en wandelden verder. Geen van beiden begon meer over de oorlog. Maar er was een ander soort strijd, waar ze nog niet over hadden gepraat. De strijd die woedde in hun harten.

Hank sneed het onderwerp als eerste aan. 'En, vertel me eens over Gary Walsh.'

Daar had je het. Hij wist het inderdaad. Irvell nam de tijd voor haar antwoord. 'Iemand heeft het je verteld.'

'Drie mensen eigenlijk.' Hank grinnikte alsof het niet ter zake deed, maar zijn ogen vertelden een ander verhaal. 'Ik herinner me die voetbalwedstrijd in mijn laatste jaar. Jij en je vriendinnen liepen langs en Gary floot naar je.'

Haar wangen werden warm. 'Hij plaagde alleen maar.'

'Nee.' Hank lachte. 'Gary Walsh heeft altijd een oogje op je gehad.' Hij stond stil en keek haar aan. Zijn stem werd zachter. 'Het was mijn schuld. Ik had je mee uit moeten vragen voordat iemand anders de kans kreeg.'

Ze probeerde het luchtig te houden. 'Dat zou wel geholpen hebben.'

'Ik dacht altijd...' Hij leek zich te bedenken. 'Wil je me erover vertellen?'

'Niet echt.' Irvell zuchtte. 'Gary zocht contact met me een week nadat ik had gehoord over jou en die knappe studente uit Michigan... Maggie Wright.'

'We hebben één afspraakje gehad.' Hank lachte. 'Dus op dat moment heeft Gary zijn kans gegrepen. Het moment dat niet eens een moment was. Zit het zo?'

'Ik dacht dat als jij verder ging met Maggie... Ik had geen reden om nee te zeggen tegen Gary.' Ze keek Hank onderzoekend aan. 'Gary wilde verkering met me.'

Hank pakte haar hand een paar tellen vast en liet hem toen los. 'Dacht je echt dat ik verkering had met een ander meisje?'

'Natuurlijk. Jij bent degene die naar Ann Arbor vertrok, Hank.' Ze voelde de pijn in haar ogen. 'Ik dacht dat we altijd alleen maar vrienden zouden zijn.'

‘Ik kreeg een beurs voor de universiteit van Michigan.’ Hank legde zijn hand tegen Irvels wang. ‘Anders was ik nooit bij je weggegaan, Irvel. Dat had je moeten weten.’

Ondanks de situatie voelde Irvel een zweem van geluk in haar hart. ‘Je hebt nooit iets gezegd.’

‘Uiteindelijk zou ik iets gezegd hebben.’ Hank hield haar blik een lang moment vast en toen begonnen ze weer te lopen. ‘Gary Walsh dus?’ Zijn toon was nu luchtiger. ‘Gary is nog geen dag in zijn leven serieus geweest. Je verdient een beter iemand.’ Hij boog zich dichterbij haar toe. ‘En die iemand komt naar huis in Bloomington zodra hij afgestudeerd is in Michigan.’

‘Interessant.’ Irvel probeerde niet te laten merken dat zijn woorden haar blij maakten.

‘Ik meen het, Irvel.’ Hij hield zijn pas in. ‘Zodra ik afgestudeerd ben.’ Hij aarzelde. ‘Dus jij en Gary... Hoelang zijn jullie samen?’

Ondanks de zon die het water deed schitteren als diamant en de zomerbries die warm was op haar gezicht, voelde Irvel een kilte. ‘Een paar maanden. Hij vroeg me zijn vriendin te zijn en...’

Hank knikte, langzaam en nadenkend. ‘En dus ben je dat nu.’

‘Dus ben ik dat nu.’ Irvel keek een paar tellen naar de grond.

Hank vroeg niet of ze plannen met Gary had voor die avond en ze vertelde het niet uit zichzelf. Later zou ze te weten komen dat Hank het al die tijd had geweten. Hij had Gary eerder die dag gesproken. Voordat hij haar belde. Maar op dat moment, toen ze langs de rand van Lake Monroe liepen, waren ze alleen met z’n tweeën. Geen van beiden noemde Gary’s naam de rest van de middag.

Toen ze de zuidkant van het meer bereikten, zag Hank een oude autobandschommel. ‘Misschien moeten we het een keer overdoen.’ Zijn ogen schitterden. ‘Kom op, Irvel. Hier staat geen stroming.’

Hij had gelijk. Het water was kalm en helder en voordat Irvel een reden kon bedenken om nee te zeggen, renden Hank en zij lachend op de schommel af. Om beurten vlogen ze over het water en vielen ze in het koele meer.

Op zeker moment pakte Hank haar hand. 'Laten we het samen doen!'

Hanks nabijheid liet rillingen over haar huid lopen en gaf haar gevoelens die ze niet eerder had gekend. Ze zou dit niet moeten doen, hier aan de verste kant van het meer, alleen met z'n tweeën. Gary zou het niet prettig vinden. Haar moeder ook niet. Maar toch liet ze Hanks hand niet los.

Met z'n tweeën klommen ze op de schommel en Irvel zat op Hanks knie toen ze over het meer zwaaiden. Ze landden samen tien meter van de kant, hun armen en benen verstrengeld. Irvel lachte zo hard dat ze een paar happen water binnen kreeg en begon te hoesten.

'Daar gaan we weer.' Hank lachte ook, maar hij kon beter zwemmen, dus hij hoestte niet.

'Ik ben oké.' Irvel hoestte weer. Ze had veilig op de oever kunnen komen. Maar toen Hank zijn arm om haar middel sloeg en haar naar de ondiepe rand van het meer hielp, hield ze hem niet tegen.

Later zaten ze dicht naast elkaar aan de picknicktafel die Hank had gekozen. Hij had kaas en crackers en druiven meegebracht, dus daar smulden ze van en ondertussen keken ze uit over het water.

Een paar keer draaide Hank zich naar haar toe om het een of ander te zeggen en dan waren hun gezichten slechts een ademhaling bij elkaar vandaan. Ging hij haar kussen – hier aan Lake Monroe? Terwijl ze die avond een afspraakje had met Gary Walsh? Hoe verkeerd het ook was, Irvel wenste dat hij het deed.

Voordat hij haar naar huis bracht, keerde hij zich nog één laatste keer naar haar toe, zijn adem zacht tegen haar wang. 'Herinner je je welke twee dingen ik tegen je zei toen ik

weer op school kwam na die longontsteking? Nadat ik je die dag uit de beek had gered?’

‘Ja.’ Irvel zou het nooit vergeten. Maar ze wist niet goed waar Hank heen wilde. ‘Ik weet het nog.’

‘Ik heb gezegd dat ik het zo weer zou doen... Ik zou altijd in die beek springen om je te redden, Irvel.’

‘Ja, precies.’ Ze slikte. Als hij haar maar wilde kussen, dan zouden ze beiden voor altijd weten dat dit het enige juiste was naast God en familie dat ze ooit in hun hele leven zouden kennen.

‘Nou, dat meen ik nog steeds.’ Hank dempte zijn stem.

Hij was zo knap, zo dichtbij...

‘En dat andere wat ik die dag tegen je heb gezegd... Weet je dat nog?’

‘Ja, Hank.’

Hun gezichten waren nu nog dichterbij elkaar.

‘Irvel,’ fluisterde hij, ‘ook dat meen ik nog steeds.’

Hij zweeg; de woorden over met haar trouwen herhaalde hij niet. Ze wisten allebei wat hij had gezegd.

Hank schoof een eindje bij haar vandaan. Toen verzamelde hij de overgebleven kaas en crackers, druiven en servetjes, en stopte ze in de rieten mand. ‘Nou, dat was het voor vandaag.’ Hij grinnikte tegen haar. ‘Ik zal je terugbrengen, Irvel Holland. Ik hoor dat je een spannend afspraakje hebt.’

‘Hank.’ Irvel was in de war. ‘Ik... Het is ingewikkeld.’

‘Weet ik.’ Hank bleef aan haar zijde terwijl ze terugliepen naar zijn truck. ‘Laat het me weten wanneer je weer vrijgezel bent.’

Ze bracht een zwak lachje op. ‘Het is een goeie vent, Hank. Echt.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Er flitste een gekwetste blik over Hanks gezicht, maar hij sneed een ander onderwerp aan. ‘Terwijl jij uitging met Gary Walsh, heb ik met koeien opgetrokken. Maar ze moeten nog een beetje aan me wennen. Gisteren kreeg ik bijna een schop tegen mijn hoofd van ouwe Betsy.’

Tijdens de rit naar huis – met de wind in hun haren – vertelde Hank haar een paar grappige voorvallen uit zijn tijd bij het melkveebedrijf. Dat hij een emmer sop had meegenomen naar de kantine in de veronderstelling dat het verse melk was en dat de boer een halve beker had opgedronken voordat hij het uitspuugde. ‘Het is verbazingwekkend dat ik nog een baan heb.’

Ze lachten, en een paar kalme minuten leek het of ze er allebei stiekem zeker van waren dat het leven uiteindelijk goed voor hen zou aflopen.

Toen ze haar huis naderden, voelde Irvell de intimiteit tussen hen echter wegglijpen. Tegen de tijd dat hij met haar meeliiep naar de voordeur waren ze gewoon een stel goede vrienden, onzeker over de vraag waar het leven of de liefde hen zou brengen. Maar Irvell wist één ding zeker toen Hank Myers wegreed en ze hem nakeek: ze zou zichzelf nooit volledig aan een ander kunnen geven. Want hij had die dag niet alleen de picknickmand mee naar huis genomen. Hij had ook haar hart.

3 oktober 1989

Irvel knipperde met haar ogen en viel stil alsof een cruciale scène in een film zojuist was afgelopen.

Hank drukte de stopknop van de camera in en ze keken elkaar aan. Haar versie van die dag was zo boeiend geweest dat Hank allang vergeten was dat hij naar een verhaal luisterde. Hij was daar, voelde het water van het meer op zijn huid, voelde Irvel dicht naast zich.

Ze stond op en streek de kreukels in haar mooie rode jurk glad, een jurk die leek op wat ze in 1940 had kunnen dragen. Toen kwam ze naar hem toe en legde haar hand tegen zijn wang, hun gezichten dicht bij elkaar zoals die dag aan het meer.

‘Ik had mijn afspraakje met Gary Walsh moeten afzeggen.’ Irvel keek recht in zijn ziel. ‘Mijn hart kon nooit aan niemand anders toebehoren dan aan jou.’

‘Ik weet het.’ Hij kuste haar lippen en toen haar voorhoofd.

Deze plek achter in het park was afgelegen, alsof de hele wereld alleen bestond voor hen tweeën en voor de vertelling van het verhaal van hun liefde.

‘Het is goed. God heeft het opgelost.’

‘Ja.’ Irvel glimlachte. ‘We hebben er alleen een poosje over gedaan om de timing goed te krijgen.’

‘Mijn beurt,’ zei Hank.

‘Welk deel ga je vertellen?’ Irvel leek weer jong, alsof het ophalen van de herinneringen haar goeddeed.

‘Dat zul je wel horen.’

Hij drukte de opnameknop weer in en liep naar de stoel voor de camera. Het volgende stuk van hun verhaal kwam zo vlot in Hank op alsof het vorige week was gebeurd.

Want als het om Irvel ging, waren zijn herinneringen altijd dichtbij.

November 1940

Tegen de herfst van 1940 werd Groot-Brittannië praktisch vierentwintig uur per dag door Duitsland gebombardeerd en president Roosevelt had verklaard dat alle mannen tussen de achttien en vijfenveertig zich moesten melden voor de dienstplicht. Dat betekende dat Hank, zijn broer Sam en hun vader papieren moesten invullen en zich moesten klaarmaken om te dienen. Toen de selectieprocedure begon, moest iedereen die opgeroepen werd één jaar dienen in het Amerikaanse leger – de dienstplicht in vreedstijd was de eerste in zijn soort voor de Verenigde Staten. Het was duidelijk dat de Amerikaanse leiders zich opmaakten voor deelname aan de oorlog.

Hank en zijn familie werden niet in de eerste ronde gekozen, tot grote frustratie van Hank. Hij wilde nog steeds vrijwillig dienst nemen en naar Europa vliegen om tegen de nazi's te vechten – alles om Hitler te stoppen. In plaats daarvan keerde hij terug naar de universiteit van Michigan en luisterde hij elke avond naar het nieuws op de radio. Want hij wilde er klaar voor zijn als de VS betrokken raakten bij de oorlog. Irvel bleef op school in Indiana, waar ze – ondanks hun dag aan het meer – nog steeds verkering had met Gary Walsh.

Daarom pakte Hank uiteindelijk ook zijn leven weer op. Dat semester zat Maggie Wright met Engels bij hem in de

klas en nadat ze de meeste maandagmiddagen samen hadden gestudeerd, en de meeste vrijdag- en zaterdagavonden met elkaar opgetrokken hadden, werden ze in november een stel. Zelfs toen vroeg Hank Maggie niet zijn vriendin te zijn. Die plek behoorde alleen aan Irvet toe. Als ze hem ooit wilde hebben.

Toch was Hank dol op Maggie en bovendien wist hij niet hoe serieus het was met Irvet en Gary.

Toen het Thanksgiving werd, hoorde Hank van zijn oudere broer Sam dat Irvet en haar familie op bezoek gingen bij haar tante in Kentucky. Normaal gesproken kwamen ze met Thanksgiving bij Hanks familie voor het dessert. Maar dit jaar dus niet.

Zonder zijn ouders van tevoren te waarschuwen bracht Hank Maggie mee naar huis voor de feestdagen.

Het sneeuwde de dag waarop ze met z'n tweeën de oprit van zijn familie op draaiden. Het huis waar Hank was opgegroeid, was ruim en warm, knus gelegen in een mooie straat met bomen en huizen in de schaduw van de universiteit van Indiana, en om de hoek van Irvets huis.

Hanks moeder keek verrast toen ze de deur opendeed en omhelsde Maggie. 'Hank heeft ons zoveel over je verteld. We zijn blij dat je mee kon komen.'

'Dank u.' Maggie straalde vanwege het compliment.

Pas nadat Maggie zich in de logeerkamer geïnstalleerd had, vond Hanks moeder hem in de keuken. Ze keek ongerust.

'Er is een probleem.' Ze keek over haar schouder en toen weer naar Hank. Nu dempte ze haar stem. 'Waarom heb je me niet verteld dat je Maggie mee zou brengen?' Ze liet haar schouders hangen. 'Ik heb Irvet en haar familie uitgenodigd voor het dessert morgen. Zoals altijd.'

Hank kon zijn moeder alleen maar aanstaren. 'Ik dacht dat ze Thanksgiving in Kentucky doorbrachten?'

'Nee, ik weet niet waar je dat hebt gehoord.' Zijn moeder

legde haar hand op Hanks arm. ‘En... Irvel en Gary hebben het drie weken geleden uitgemaakt.’

Dit was vreselijk!

Hank zuchtte. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja,’ fluisterde zijn moeder. ‘Irvel brengt haar beroemde appeltaart mee. Haar moeder zei dat ze zich erop verheugde je te zien.’

‘Mooi is dat.’ Hank liep een paar stappen bij zijn moeder vandaan en toen weer terug. ‘Misschien moeten Maggie en ik gewoon teruggaan naar Michigan.’

Een paar seconden zei zijn moeder niets. Toen deed ze een stap dichterbij hem toe. ‘Jongen... Je vertelde ons vroeger altijd dat je verliefd was op Irvel Holland. Je zou met haar gaan trouwen. Maar je hebt er niet naar gehandeld.’ Ze zweeg even en keek hem onderzoekend aan. ‘Is daar een reden voor?’

Hank staaarde een moment naar de vloer. ‘Toen ze het niet uitmaakte met Gary...’ Hij vond het verschrikkelijk. ‘Ik dacht dat ze haar gevoelens voor mij had verloren.’

‘Weet je wat ik denk?’ Zijn moeder sprak op vriendelijke, maar stellige toon. ‘Ik denk dat Irvel en jij het allebei prima vinden om alleen vrienden te zijn.’

Ze had het mis. Hank begon zijn hoofd te schudden, maar het gebaar vervaagde. Waarom zou zijn moeder iets anders denken? Waarom zou wie dan ook iets anders denken? Ze had gelijk! Hij had Irvel jaren geleden mee uit kunnen vragen en omdat hij dat nooit had gedaan, was deze akelige situatie zijn schuld. ‘Ik weet het niet, mam.’

‘Precies.’ Zijn moeder leek een beetje te ontspannen. ‘Laten we een fijne Thanksgiving vieren.’

Ze hoorden Maggie de logeerkamer uit komen en in hun richting lopen. Hanks moeder bleef fluisteren. ‘Je vriendinnetje is fantastisch, jongen. Ik mag haar echt.’

Hank knikte. Hij was duizelig en misselijk en ongerust. Hij wilde Maggie geen pijn doen. Maar hij kon aan niets anders

denken dan aan de feestdagen doorbrengen met Irvell. Had ze hem maar laten weten dat het uit was met Gary... Nu moest hij de komende dagen zien door te komen. Het was niet het juiste moment voor hem met Irvell, dat was alles. Binnenkort... Heel gauw zouden ze hun weg samen vinden.

‘Heb ik iets gemist?’ Maggie betrad de keuken en keek glimlachend naar Hank en zijn moeder.

‘Helemaal niet, kind.’ Zijn moeder haalde een brood van de koelkast. ‘Misschien kunnen Hank en jij helpen met de vulling.’

Maggies ogen lichtten op. ‘Dat zou ik heerlijk vinden.’

‘Ik ben de beste broodscheurder van de familie.’ Hank grijnsde. Hij kon niet boos blijven. Het had geen zin. Dit was zijn Thanksgiving met Maggie, wat er verder ook gebeurde. Op een dag, als hij trouwde met Irvell Holland, zouden ze samen lachen om deze Thanksgiving in 1940, en om de slechte timing.

Hank en Maggie scheurden het brood in kleine stukjes en maakten in een kom een kruidenmix van rozemarijn, salie en tijm. Daarna speelden ze kaart met zijn ouders en Sam. Ze lachten met elkaar en werden ernstiger toen ze praatten over de eindexamens en de oorlog in Europa. Ze vertelden elkaar de dromen die ze hadden voor het komende jaar. Iedereen die het zou zien, zou denken dat Hank en Maggie al lang bij elkaar waren.

Maar Hank kon intussen alleen maar aan Irvell denken.

Toen het die avond tijd was om naar bed te gaan, gingen Hank en Sam naar hun kamer aan de andere kant van het huis dan waar Maggie logeerde. De broers hadden een kamer gedeeld sinds ze klein waren en als ze allebei thuis waren van de universiteit deden ze dat nog steeds.

Zodra de deur achter hen dicht was, ging Hank op de rand van zijn bed zitten en keek Sam strak aan. ‘Waarom dacht jij dat Irvell en haar familie naar Kentucky gingen?’

De broers hadden altijd een hechte band gehad. Ze scheelden maar twee jaar. Hank was lang en slank, Sam kleiner en

gedrongener. Hank had op de middelbare school voetbal en basketbal gespeeld, Sam had geworsteld. Beiden speelden honkbal en waren prima leerlingen. Als het moest, zouden ze hun leven voor elkaar hebben gegeven.

Hank had de hele avond op dit gesprek gewacht.

Sam trok een T-shirt en een korte broek aan en ging op het andere bed zitten, tegenover Hank. Hij zat in zijn laatste jaar in Indiana en bereidde zich voor om wiskundeleraar te worden. Net als Irvell. Hij haalde zijn schouders op. 'Dat heb ik gehoord.'

Een mogelijkheid kwam in Hank op. 'Heb je het van Gary Walsh gehoord?'

Sam dacht even na. 'Weet je, dat zou best kunnen. Ik zag hem een paar weken geleden in de kerk.'

Daar had je het. Alle puzzelstukjes vielen op hun plaats. Hank leunde op zijn ellebogen. 'Vertelde hij toevallig dat het uit was tussen Irvell en hem?'

'Nee.' Sams verrassing was echt. 'Echt waar?'

'Dat zei mam.' Hank zag het allemaal heel duidelijk voor zich. Gary had geweten dat Hank met Maggie ging. Hij had wellicht bedacht dat Hank Maggie mee naar huis zou nemen als hij dacht dat Irvell de stad uit was. In dat geval had Gary juist gedacht.

'Over Irvell gesproken...' Sam kreeg een nerveuze blik in zijn ogen. Hij wong zijn handen. 'Zij eh... zij en ik hebben een paar vakken samen.'

Hanks hart sloeg een slag over. Hij gniffelde. 'Dat dacht ik wel. Jullie willen allebei kinderen gaan onderwijzen over cijfers.'

'Juist.' Sam lachte ook. Even waren ze weer samen op de middelbare school.

Hun lach stierf weg.

'Maar goed... Ik dacht zo... jij bent nu met Maggie en...'

Hanks hart bonsde. Hij knipperde met zijn ogen. *Waar gaat dit heen?*

Sam kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Jij en Irvell... Jullie zijn altijd alleen vrienden geweest.'

Had hij Hanks gesprek met zijn moeder eerder vandaag afgeluisterd? Hank knikte. De slaapkamer draaide om hem heen.

'Dus... is dat alles wat je voor haar voelt?' Sam veegde zijn handpalmen af aan de deken. 'Want ik weet niet... Ik bedoel: als ze wil, zou ik haar graag mee uit eten vragen. Als Gary en zij niet meer bij elkaar zijn.'

Hank schoot rechtop. Hoe kon dit gebeuren? Zijn gedachten raasden, op zoek naar een antwoord. Hij had weinig tijd nodig om tot het enig mogelijke antwoord te komen. Als zijn broer Irvell mee uit eten wilde vragen, kon Hank hem niet tegenhouden. 'Verdraaid, Sam.' Hank dacht eraan om te glimlachen. 'Irvell zou op de hele wereld geen beter iemand kunnen vinden om mee uit eten te gaan.'

'Meen je dat?'

'Natuurlijk.' Hank was misselijk.

'Oké. Mooi.' Sam ontspande zichtbaar en hij lachte weer. 'Ik wist niet goed wat je voor haar voelde. Ze is altijd je vriendin geweest, maar als je wilde dat ze jouw meisje was... zou ik er niet over denken het te vragen. Dat weet je.' Hij zweeg even. 'En Maggie Wright, dat is echt een prachtmeid, Hank. Die moet je houden!'

'Juist. Dat is ze. Een echte prachtmeid.' Alles wat hij zei, voelde geforceerd.

'Ik ben blij dat ik het gevraagd heb.' Sam strekte zich uit op zijn matras, de handen gevouwen achter zijn hoofd. 'Misschien vraag ik haar morgen. Zoals ik al zei: ik zie haar vaak.'

Sam was de beste kerel die Hank kende. 'Morgen. Klinkt goed.' Hij ging ook liggen. Zijn hart ging nog steeds tekeer. *Een etentje maar*, zei hij tegen zichzelf. Sam zou haar alleen maar mee uit eten nemen; dat was dan dat. En uiteindelijk... uiteindelijk zou iedereen zien hoe het zat. Irvell en Hank, voor altijd samen. Alleen nu nog niet.

Hij slikte, op zoek naar de juiste woorden. ‘Ja... Vraag jij haar mee uit eten, Sam. Dat is geweldig.’

Hank had toen niet kunnen voorzien waar die opmerking toe zou leiden. Hij had verkering met Maggie. Wat kon hij anders doen dan een enkel etentje van Sam en Irvel goedkeuren? Dus morgen, op Thanksgiving, zou zijn broer, zijn beste vriend, de liefde van Hanks leven mee uit eten vragen. En dat was dan dat. Eén keertje maar...

Lang nadat Sam in slaap was gevallen, lag Hank naar het plafond te staren en zich af te vragen waarom hij niet eerlijk geweest was tegen zijn broer. Dat hij Maggie mee naar huis had genomen, wilde niet zeggen dat hij niet van Irvel hield. Hoe kon hij zo’n verschrikkelijke vergissing hebben begaan?

Toen drong iets anders tot hem door. Hij hoefde zich geen zorgen te maken over Sams idee voor een afspraakje. Want Irvel zou nooit uit eten gaan met Sam. Natuurlijk niet. Ze zou glimlachen en haar blauwe ogen zouden hem vriendelijk aankijken. Maar ze zou het beleefd afslaan. Ze hield tenslotte van Hank en het zou al te gek zijn dan met Sam uit eten te gaan.

Hank voelde zich ontspannen. Ja, dat was het. Hij had niets te vrezen. Maar tegen de tijd dat Hank eindelijk in slaap viel, verheugde hij zich niet meer op Thanksgiving. Hij zag er tegenop.

En jawel, de volgende middag liep het meteen al mis. Maggie en hij hielpen met aardappelpuree maken en broodjes bakken, maar toen het tijd werd om met de familie aan tafel te gaan, voelden de gesprekken gegeneerd en ongemakkelijk. Hank keek zo vaak naar de voordeur dat Maggie er eindelijk naar vroeg.

‘Verwacht je iemand, Hank?’ Ze hield haar hoofd schuin en keek naar de deur. Toen keek ze hem weer aan.

Hanks ouders zaten met Sam te praten over de mogelijkheden om les te geven in Bloomington.

Hank legde zijn vork neer en glimlachte gedwongen. ‘Ei-

genlijk wel, ja. Mijn goede vriendin Irvell en haar familie komen het dessert bij ons eten.'

'Oké.' Een flits van verwarring in Maggies ogen. 'Maar kun je je tot die tijd op ons concentreren?'

'Ja... Sorry.' Hank sloeg zijn arm om Maggies schouders. 'Het is alleen... Irvell en ik... We hebben elkaar een hele tijd niet gezien.'

Maggie staaarde hem een lang ogenblik aan. Toen wendde ze zich tot Hanks moeder en sloot zich aan bij dat gesprek. Nu en dan keek ze even naar Hank. Alsof ze nog niet begreep waarom de afstand tussen hen steeds groter werd.

Hank klemde zijn kaken op elkaar. Waar was hij mee bezig? Hij at zijn kalkoen op en richtte zijn aandacht op Maggie. Ze was intelligent, mooi en aardig. En ze was zijn gast tijdens dit feestweekend. Hij gaf genoeg om haar om haar voor Thanksgiving mee naar huis te nemen, dus moest hij niet meer aan Irvell denken.

De rest van het diner deed Hank zijn uiterste best om zichzelf te zijn bij Maggie. Later deden ze samen de afwas en sloegen ze om beurten de room voor de pompoentaart. Tegen de tijd dat Irvells familie arriveerde, was Hank vastbesloten Maggie het gevoel te geven dat ze speciaal was, hoe het die avond ook zou lopen.

Maar op het moment dat Irvell binnenkwam, was Hank ademloos. Ze droeg een marineblauwe jurk en een bijpassend dun sjaaltje aan de zijkant van haar blonde haar. Op haar hooggehakte donkerblauwe schoenen zaten strikjes.

Niet dat Hank daarnaar keek.

Hij pakte Maggie bij de hand en nam haar mee naar Irvell die achter in de keuken stond. 'Irvell, dit is Maggie.' Hij durfde haar niet in de ogen te kijken, maar draaide zich om naar Maggie. 'En Maggie, dit is Irvell. Een oude vriendin.'

Oude vriendin? De woorden voelden als schuurpapier op zijn tong. Hank kon bijna zien hoe Irvell haar stekels opzette bij die titel. *Wat gebeurt hier in vredesnaam?* vroeg hij zich die

avond vele malen af. Maar hij lette erop ook aandacht te schenken aan Maggie. Dit was allemaal niet haar schuld en opnieuw nam hij zich voor haar niet te kwetsen, hoe moeilijk het ook allemaal was.

Toen ze aan tafel gingen voor het toetje was Irvel beleefd. Ze vroeg Maggie naar haar studie en toen vroeg Irvel haar naar Hank. Er werden veel gesprekken gevoerd aan de lange tafel, maar Hank had slechts oren voor dat gesprek. De twee meisjes leken niet te merken dat hij luisterde.

‘Ik vind hem geweldig.’ Maggie boog zich dichterbij Irvel toe. ‘Ik denk dat hij me met Kerst zal vragen zijn meisje te worden.’

Zijn meisje? Hank staaarde naar zijn half opgegeten pompoentaart. Hij was niet van plan om het over een maand officieel te maken met Maggie. Maar waarom had hij haar dan mee naar huis genomen? Zijn gevoelens waren als een bal verward visdraad.

Een halfuur later gebeurde het. Hank zag dat Irvel en Sam stonden te praten bij de desserttafel. Dit was het... het moment waarop Sam haar mee uit eten ging vragen. Hank kon geen woord horen, maar hij wist zeker wat er vervolgens zou gebeuren. Het gezicht van zijn oudere broer zou betrekken. Sam zou verslagen knikken en Irvel zou haar hoofd schuin houden en zich verontschuldigen voor haar afwijzing. Ze kon uiteraard gewoon niet met hem uitgaan.

Maar dat was niet hoe het affiep. Integendeel, Irvel was degene die knikte. Ze knikte en gebaarde met haar handen; lachend hing ze aan Sams lippen.

Wat later die avond stond Hank in de keuken een kop koffie klaar te maken toen hij Irvel in haar eentje naar buiten zag gaan. Ze scheen niet te willen dat iemand haar zag.

Hank zette zijn koffie neer en liep achter haar aan.

Irvel stond aan de rand van de patio met haar hoofd in haar nek naar de sterren te kijken. Ze draaide zich om toen ze hem hoorde en ze keken elkaar aan. ‘Hoi.’

‘Hoi.’ Hij stopte zijn handen in zijn broekzakken. Hij wachtte een lang moment. ‘Ik zag je praten met Sam.’

Irvel keek hem verward aan. ‘Je wist het?’

‘Ja.’ Hank wist niet goed wat hij moest zeggen.

Hij mocht Sam niet verraden, mocht haar zijn gevoelens hier en nu niet opbiechten. Maar minder zou nagenoeg een leugen zijn. Het werd natuurlijk niets met Irvel en Sam. Niet terwijl Hank en Irvel voor elkaar bestemd waren. Hank verzamelde moed. Wat moest hij zeggen? Er was niets veranderd. Hij zou van Irvel blijven houden tot zijn laatste dag. Hij groef diep in zijn hart. ‘Sam is de beste vent die ik ken.’

Hij voelde Irvelds ogen lange tijd op zich gericht. ‘Ik heb ja tegen hem gezegd. Over uit eten gaan.’

‘Mooi.’ Zijn reactie was eruit voordat hij over de afloop kon nadenken. Hij voelde zich duizelig, misselijk en overhoop gehaald. Het leek wel een nachtmerrie. ‘Jullie zullen eh... veel plezier hebben.’

‘Ja. Sam is geweldig,’ zei ze, ondanks de pijn in haar ogen. ‘En jij... met Maggie. Jullie zien er heel gelukkig uit.’

‘Tuurlijk. Ja, hoor.’ Hank staarde naar de sterren. Wat kon hij anders zeggen? Het besluit was genomen. Irvel ging uit eten met de beste kerel van de wereld – zijn broer Sam. Hij voelde zich alsof hij met honderdvijftig kilometer per uur naar de rand van een klif reed. Hoe had het zover kunnen komen?

‘Nou, dat is het dan.’ Irvel keek hem aan. ‘Je bent mijn beste vriend, Hank.’ Tranen vulden haar ogen, maar ze glimlachte toch. ‘Wat er verder ook gebeurt... Ik hoop dat dat zo blijft.’

Hij wilde niets liever dan haar in zijn armen nemen en kussen, haar alles zeggen wat hij kennelijk nooit had kunnen zeggen. Dat het nu misschien niet zo voelde, maar dat het geen onzin was geweest toen hij haar vertelde dat hij op een dag met haar wilde trouwen. Hij voelde het nog steeds zo. Maar binnen wachtte Maggie... En dat gold ook voor Sam. Ze vroegen zich waarschijnlijk allebei af wat er buiten

gebeurde. Hij trok Irvell in een omhelzing die een moment langer duurde dan hij van plan was geweest. Toen stapte hij achteruit en keek diep in haar hart. 'Dat zal zo blijven, Irvell. Je zult altijd mijn beste vriendin blijven.'

Toen ze naar binnen gingen en zich bij de anderen voegden, toen zij naar Sam terugging en hij zijn plaats naast Maggie innam, en toen hun families het dessert aten en verhalen van vroeger uitwisselden en over de oorlog praatten, werd Hank gekweld door een heel specifiek lichamenlijk gevoel.

Het gevoel dat hij een verschrikkelijke fout had gemaakt en dit keer wél verdronk.

En er kwam niemand om hem te redden.

KAN DE LIEFDE EEN WEG VINDEN, ZELFS UIT DE AS VAN HET GROOTSTE LIEFDESVERDRIET?

1941. Irvel Ellis wordt zo verscheurd door haar liefde voor twee mannen dat ze nauwelijks aandacht besteedt aan de oorlog die woedt overzee. Ze heeft namelijk een relatie met Sam, maar tot haar schrik krijgt ze gevoelens voor zijn broer Hank.

Dan wordt Pearl Harbor aangevallen. Sam wordt opgeroepen door het leger en Hank wil zich ook aanmelden. Maar Sam staat erop dat Hank thuisblijft. Dan vertrekt hij, en verbreekt zijn relatie met Irvel.

Terwijl Sam vecht in Europa, bloeit er voorzichtig iets op tussen Irvel en Hank. Dan komt er een telegram met vreselijk nieuws. Hank meldt zich de volgende dag bij het leger. Zal één van de broers levend thuiskomen? Of zal Irvel alles verliezen?

Karen Kingsbury schrijft feelgoodromans vol liefde en hoop. Ze heeft al vele bestsellers op haar naam staan. Met *Voor altijd de jouwe* slaat ze een nieuwe weg in, namelijk die van de historische roman.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3554 4

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT